

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. oktober 2004**

Torsdag den 7. oktober 2004 kl. 16.00**Dagsorden:**

- 462/04 Tillægsbevillinger vedr. Budget 2004
- 460/04 Indstilling om at selvbudgetter skatter, tilskud og udligning i 2005
- 461/04 Tekniske ændringsforslag til budgetforslaget for 2005
- 369/04 2. behandling af Københavns Kommunes Budgetforslag 2005 og budgetoverslag for 2006-2008 (bilag tidligere udsendt)
- 466/04 Indstilling om ”Etape 2 - Vurdering af ændret ressortfordeling og forvaltningsstruktur i Københavns Kommune”

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet.

Vi skal i gang med at andenbehandle sagen om kommunens budget for 2005 og et par andre sager. Der er til mødet i aften afbud fra Finn Rudaizky, Winnie Berndtson, Manu Sareen, Monica Thon og Bente Frost. Jeg har endvidere modtaget afbud fra Winnie Larsen-Jensen, der er blevet syg.

Den Socialdemokratiske Gruppe og Den Radikale Gruppe har bedt om, at der indkaldes stedfortrædere for de medlemmer af grupperne, der har afbud. For alle undtagen Winnie Larsen-Jensen vil indkaldelserne ske efter den særlige regel for indkaldelse af stedfortrædere til andenbehandlingen af kommunens budget. Jeg skal derfor understrege, at suppleanterne kun kan indtræde i forbindelse med behandlingen af de sager, der omhandler budgettet for 2005, dvs. punkt 2, 3 og 4 på dagsordenen.

For Finn Rudaizky indkaldes Hanne Nielsen, for Winnie Berndtson indkaldes Erik Vinding. I den Radikale Gruppe indkaldes Bjarne Nielsen for Monica Thon. Derefter er der en række afbud i den radikale stedfortræderrække, og det har endnu ikke været muligt for Borgerrepræsentationens Sekretariat at få kontakt til den næste på listen. Men arbejdet hermed fortsættes. For Winnie Larsen-Jensen indkaldes Kim Christensen. Da Winnie Larsen-Jensen er syg, gælder denne indkaldelse hele mødet i aften.

Jeg skal bemærke, at de nævnte personer er rette stedfortrædere og er lovligt indkaldt. Jeg skal høre, om der er bemærkninger hertil? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, så er indkaldelserne godkendt.

Så skal jeg byde Kim Christensen velkommen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

(Forsamlingen rejste sig)

Vi skal som sagt andenbehandle kommunens budgetforslag for 2005. Der er udsendt en dagsorden på i alt 4 punkter. Herudover er der udsendt en tillægsdagsorden med et punkt, nemlig sag 466/04, der omhandler indstilling om etape 2, vurdering af ændret ressortfordeling og forvaltningsstruktur i Københavns Kommune. Jeg foreslår, at denne sag behandles som sidste sag på dagsordenen.

Jeg skal henlede opmærksomheden på de udsendte lister, der viser oversigten over den forventede afstemningsrækkefølge ved aftenens to budgetafstemninger. Såfremt der skulle være spørgsmål hertil, kan de rettes til sekretariatet.

Jeg kan i øvrigt allerede nu varsle, at sekretariatet har vurderet, at jeg er inhabil i forbindelse med behandlingen af punkt 4 på dagsordenen. Det vil vi tage stilling til, når vi kommer frem til punktet.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til selve dagsordenen? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, så er dagsordenen godkendt.

Så kan jeg forstå på Hellen Hedemann, at hun beder om ordet uden for dagsordenen, værsgo.

Hellen Hedemann (F): Der er ofte skrevet historie og fortalt historier her på Rådhuset. Historier knyttes til store forlig, store planer eller til centrale personer. I aften skriver vi også en slags historie, idet vi sætter punktum for den historie, der begyndte i 1978 for 26 år siden, da den unge skolelærer Jens Kramer Mikkelsen blev valgt til Københavns Borgerrepræsentation. Denne historie slutter i salen her i aften, hvor du, Jens, har valgt at sige os farvel, og hvor vi derfor også siger dig farvel og tak, for der er meget at takke dig for.

Du har været overborgmester og dermed øverste leder af København i en periode, hvor vi først skulle grueligt meget igennem, f.eks. i form af enerverende spareforhandlinger her på Rådhuset, og en svær, næsten ydmygende gang til regeringen om at holde os solvente. Du og dine forligsparter, heriblandt mit eget parti, måtte i starten modtage masser af kritik fra borgerne, som følte, at deres by vantrivedes og til en vis grad vanrøgtedes.

Da du blev overborgmester i det tidlige forår 1989, var det svært at øjne lyspunkter for byen, og vi, ikke mindst her i Borgerrepræsentationen, sled på hinanden og på byens renommé. I den situation valgte du noget, som der ikke nødvendigvis var tradition for på Rådhuset, nemlig at samarbejde bredt og dermed tro på, at det kunne blive bedre. Du har selv nævnt, at ikke mindst dine erfaringer som lærer, nogle gange med tilføjelsen: for elever, som kunne være svære at nå – hjalp dig meget i dit politiske liv.

Da konjunkturerne midt i 90'erne begyndte at vende, var du lynhurtig til at gribe muligheden og bringe København og københavnernes på afstand af de sørgmodige årtier, der lå bag. Du blev i meget høj grad fremgangens arkitekt, til tider, vil nogle sige, med mere tryk på arkitekt end fremgang, men det blev i denne periode, at du trådte frem som politisk leder. København blev mere og mere identisk med dig.

Jeg vil ikke bruge ordet bykonge om dig, for det har i mine ører en kedelig klang. Men du blev synonym med din by og en af landets mest presseeksponerede personer. Du

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

var alle steder, havde dit netværk overalt, hvor det var nødvendigt for at kunne føre byens interesser frem.

Du færdedes lige hjemmevant i magtens korridorer på Christiansborg, ved hoffet til kongelige tafler og bryllupper som i julemandskostume på Brønshøj Torv.

Du bestræbte dig som nævnt også på at være den samlende skikkelse her i huset. Ikke alle vil være enige i, at du har delt sol og vind lige, men det kan man nu engang ikke i politik. At drive politik er at prioritere og vælge – nogle vil tilføje: og at vælge side. Det sidste har du aldrig åbent villet.

Men at dyrke alliancer og læse dine modstandere, det spil har du mestret til fulde i dine knap 16 år som overborgmester. Ser man på de senere års store forlig, er det bemærkelsesværdigt, så brede de er, nogle har syntes for brede.

En politiker skal først og fremmest bedømmes på sine resultater, og de resultater, der er blevet opnået i de mange år med dig i overborgmesterstolen, er imponerende. Økonomien er rettet op fra være en af de værste til at blive en af de bedste kommunale økonomier i Danmark.

Boligområdet er kommet i gang, og nye boliger skyder op over hele byen, men vi er også nogle, som nødtigt mindes salget af kommunens egne boliger. Byfornyelse og kvartersløft har sat deres stærke præg på de nedslidte dele af vores by, formentlig det største løft overhovedet i Københavns nyere historie.

Metro og Ørestad har givet København en helt ny infrastruktur og en ny bydel, og de problemer, som er fulgt med, må vi i fællesskab løse.

Havneområderne med boliger, havnebade og opera er blevet et nyt kraftcenter i byen. Fremgangens arkitekt, hvor end man lægger trykket, har ikke mindst her været på spil.

Amager Strandpark vokser sig større hver dag, der går. Børneplaner, ældreplan vil give vores service et enormt løft. Københavnerne og danskerne føler sig stolte over deres by og deres hovedstad; det har vi mange vidnesbyrd om.

Det er ikke din fortjeneste eller din skyld alene, Jens, men du har været holdkaptajn og spilfordeler i det store spil om hovedstadens udvikling.

Din forgænger nedlagde hvervet for at gå på pension. Det gør du ikke, du er stadig ung, og du har mange udfordringer foran dig. Man kan måske oven i købet sige, at det er udfordringer, du som en af ejerne af Ørestadsselskabet selv har været med til at skabe. Nu rykker du over på den anden side af bordet og tager medansvar for det største infrastrukturprojekt i København i flere hundrede år.

Vi kunne godt have ønsket dig en mere stilfærdig afslutning på 26 års politiske virke. Sådan blev det ikke, men vi vil love dig, at vi, der fortsætter arbejdet her på Rådhuset, vil huske dig som en utrættelig slider, som en politiker, der ikke gav op, selv om problemerne somme tider har været tunge, og som altid huskede, at resultater er noget, man laver i fællesskab.

Vi vil huske dig som en arbejdskammerat, der altid foretrak en aftale for en konflikt, og som altid har ladet sin kærlighed til københavnerne og København være drivkraften og ledestjernen.

Tak for din indsats, Jens, og for vores personlige samarbejde, og vi ønsker dig alle lige så meget held og lykke i dit nye job, som du har brug for. Og på alles vegne vil jeg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

gerne have lov at overrække dig en stor buket blomster, og så vil jeg gerne have lov at invitere dig på champagne her i aften, når mødet er forbi (*Bifald*).

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Tak for de pæne ord fra forsamlings 1. næstformand, tak til Hellen og tak til jer alle sammen. Jeg ved ikke helt, hvad det er, I klapper for, men det ...

Som medlem af forsamlingen i næsten syv valgperioder siden 1. april 1978 og som overborgmester siden 15. februar 1989 skulle jeg mene, at jeg har de fleste af denne sals rutiner og procedurer på rygmarven. Jeg har også tilbragt nogle timer herinde. Jeg prøvede her et lille regnestykke. Det bliver små 4.000 timer, hvis jeg havde været herinde alle timer igennem de 26 år, men engang imellem har det været nødvendigt at gå udenfor.

Alligevel er det en helt særlig og helt underlig fornemmelse at deltage i sit sidste møde i salen. Det var det også første gang, da jeg gik ind i salen til det konstituerende møde i 1978, den 31. marts 1978. Mine forældre sad deroppe, min farfar sad deroppe og var mindst lige så stolte, som jeg var.

Jeg tror, der er noget med det her hus, fordi enten går det en i blodet, eller også gør det det ikke, og jeg vil sige, jeg er ikke mindre ydmyg over for det i dag, end jeg var dengang.

Det har været kanonspændende at have været med til at præge udviklingen af København. Det har været et privilegium, en ære – hvis man må bruge det udtryk – at have været med, at føle, at det har gjort en forskel, det, man har brugt sin tid og store kræfter på.

I de første år gik det tilbage, københavnernes og virksomhederne flyttede fra byen, næsten flygtede, børnetallet faldt og faldt, arbejdsløsheden steg og steg, boliger og bygninger forfaldt, og københavnske folketingsmedlemmer blev bogstavelig talt ordførere på motorvejsprojekter i Jylland.

Det kulminerede i begyndelsen af 90'erne, 40.000-50.000 arbejdsløse københavnere. Vi havde i 1993 en finansiel ubalance på 2,9 mia. kr. Vi havde en negativ gennemsnitskasse, vi havde én aktiv byggekran. Det var den, der stod nede på Kalvebod Brygge, hvorfra man sprang elastikspring ved siden af skibsvragene og autocamperne, en god cityfunktion, kan man sige. Jeg tror, mange kan huske billedet.

Der var stunder der i begyndelsen af 90'erne, hvor jeg indimellem tænkte på, om jeg ikke skulle være blevet som matematiklærer og som lærer for elever med svære indlæringsvanskeligheder, om ikke der var lidt mere perspektiv i det, end at bruge kræfterne herinde.

Men sammen med brede politiske forlig fik vi løftet København igennem 90'erne. Vi måtte gøre det, og vi gjorde det. Jeg er enig med Hellen i, at man kan se mange af beviserne på Københavns genrejsning, styrke og udvikling og fremgang og måske også selvrespekt, hvis man kan bruge sådan et udtryk.

Det er rigtigt, at sådan nogle store resultater ikke skabes af enkeltpersoner, de skabes heller ikke af et enkelt parti, de skabes af mange sammen.

Jeg skal ikke nævne enkeltresultater eller enkeltprojekter, men der har været mange. Hellen nævnte flere af de store, men der er også alle de små, som jeg har været med til undervejs, små resultater, små projekter, som naturligvis har betydet noget, og så har der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

selvfølgelig også været det, der ikke lykkedes, der, hvor der blev begået fejl, og vi begik fejl, men dem har jeg stort set glemt – stort set.

Jeg har lært mange mennesker at kende gennem årene her i arbejdet på Rådhuset. Arbejdet i og omkring denne sal har givet gode bekendtskaber, indimellem også venskaber, også på tværs af partiskel, ja sågar kammeratskab, hvis man må bruge det udtryk i vore dage.

Politikere har jeg altid syntes er sådan et underligt begreb at bruge om mennesker, som arbejder for noget, de tror på. Politikere, hvis jeg alligevel skal bruge det, er langt bedre end deres rygter. Langt, langt de fleste mennesker, jeg har mødt herinde gennem årene, er gået ind i dette arbejde, fordi de ville gøre tingene bedre, fordi de ville virkelig gøre det, de troede på.

Hos medarbejderne, fra rengøringspersonalet til direktørerne, ja, så har jeg oplevet et engagement, der ofte gik langt ud over det, de kunne se på lønsedlen, i den udstrækning det kan ses i dag, med et engagement, som ligger langt ud over.

Det kommunale landskab forandres i de her år også for København, og København skal følge med og indtage sin naturlige rolle i den nye kommunale og regionale verden, og der håber jeg, at I i stor enighed vil bevæge jer ud mod de kæmpemæssige udfordringer, der ligger de kommende år. De siger nok derude, at København nu er blevet en almindelig kommune, men det synes jeg, I skal vise, at København aldrig bliver. Så pas på København.

Tonelejet har naturligvis varieret gennem årene, på samme måde har konflikttemaerne. Og den mediemæssige bevågenhed har vel aldrig været større, end den er nu, i hvert fald ikke målt på antal medier. Tilhørerinteressen er nok faldet lidt gennem årene, en stor del af debatten er flyttet uden for denne sal.

I nogle sammenhænge tror jeg, det er godt. I andre sammenhænge tror jeg, det på lidt længere sigt kan være skidt for demokratiet. Det er godt, der hvor det handler om en mere direkte dialog med borgere og brugere, men det er skidt og farligt der, hvor det alene foregår løsrevet i et medie baseret på udtalelser uden for blokken.

Så til allersidst: Den kommende tid, det kommende år bliver spændende på mange måder, store udfordringer for København, store udfordringer for jer, et kommunevalg står for døren næste år, nye mennesker skal opnå det privilegium at blive medlem af noget så fornemt som Københavns Borgerrepræsentation. Mange af jer fortsætter, og jeg vil ønske jer god vind.

Så som sagt: Pas på København og pas lidt mere på hinanden. Tak. (*Bifald*).

1) BR 462/04. Tillægsbevillinger vedr. Budget 2004

Indstilling om, at Borgerrepræsentationen tager stilling til de i bilag 1 optrykte forslag til tillægsbevillinger til Budget 2004, samt at Økonomiforvaltningen bemyndiges til at indarbejde tillægsbevillingernes eventuelle effekter i budgetoverslagsårene 2006-2008 i budgettet for 2005.

(Økonomiudvalget)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg skal høre, om nogen ønsker ordet. (*Op- hold*). Ingen har bedt om ordet; så er forhandlingerne afsluttet.

Når vi skal stemme i denne sag, skal vi tage udgangspunkt i det afstemningsprogram, som er blevet udsendt, og som også ligger omdelt på pladserne. Jeg skal lige gøre opmærksom på, at der er en redaktionel ændring til side 5, ændringsforslag nr. 8, idet der her skal tilføjes ”m.v.” efter ”faglokaler”.

Afstemningerne vedr. sag 462/04 og tillægsbevillinger vedr. Budget 2004 kan ses i beslutningsprotokollen for mødet den 7. oktober 2004.

=====

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Ved mødets start godkendte vi indkaldelsen af stedfortrædere, og de indkaldes nu, så vi byder velkommen til Hanne Nielsen og Bjarne Nielsen, og vi siger velkommen til Erik Vinding, når han kommer.

(Forsamlingen rejste sig)

Normalt ville vi behandle de følgende tre sager på den ordinære dagsorden under ét, men det kan af formelle grunde ikke lade sig gøre i år. Jeg skal derfor henstille, at man gemmer den generelle debat til punkt 4, hvor Karen Hækkerup vil forelægge kommunens budget.

=====

2) BR 460/04. Indstilling om at selvbudgettere skatter, tilskud og udligning i 2005

Indstilling om, at kommunen vælger statsgaranti for 2005, og kommunen budgetterer med de statsgaranterede skatte-, tilskuds- og udligningsbeløb i 2005, der allerede er indeholdt i BF2005

(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

=====

3) BR 461/04. Tekniske ændringsforslag til budgetforslaget for 2005

Indstilling om, at de i indstillingen angivne tekniske ændringsforslag til budgetforslaget for 2005 tiltrædes (jf. også bilag 1), samt at de i indstillingen nævnte takstændringer tiltrædes (jf. bilag 2 og 3)

(Økonomiudvalget)

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Her vil jeg lige gøre opmærksom på det udsendte rettelsesblad, som også ligger omdelt på pladserne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Indstillingen – som anbefalet af Økonomiudvalget – og inkl. det udsendte rettelsesblad af 5. oktober 2004 blev godkendt uden afstemning.

Rettelsesbladet har følgende ordlyd:

**"Der er følgende rettelse til Økonomiudvalgets budgetforslag i publikationen Bevilningsforudsætninger side 25 under afsnittet om 6.51.1:
Bevillingen anvendes endvidere til dækning af Økonomiforvaltningens internationale aktiviteter, herunder udgifter til 1. og 2. næstformandens rejseaktiviteter."**

=====

4) BR 369/04. 2. behandling af Københavns Kommunes Budgetforslag 2005 og budgetoverslag for 2006-2008 (bilag tidligere udsendt)

2. behandling af Københavns Kommunes budgetforslag for 2005, samt budgetoverslag for 2006-2008

(Økonomiudvalget)

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Her skal jeg sige, at Socialdemokraterne har bedt om, at der i denne sag indkaldes stedfortræder for overborgmester Jens Kramer Mikkelsen. Baggrunden er, at forvaltningen har vurderet, at han er inhabil i forhold til nogle af hensigtserklæringerne og dermed i hele budgetsagen. Er der bemærkninger her til? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Så indkaldes stedfortræder Erik Fisker, som er rette stedfortræder. Velkommen til Erik Fisker.

(Forsamlingen rejste sig)

Karen Hækkerup (A): Med kun et år til valget kan budgetlægningen og budgetprocessen godt gå hen og udvikle sig til noget af en gyser, og modsat de sidste år var forliget da heller ikke færdigbehandlet i august.

I år tog det os mere tid at få alle ender til at nå, men heldigvis vil jeg også sige, at resultatet er derefter. Nu er overborgmesteren ikke til stede i salen, men jeg ved, at han er glad for forliget, og at han ligesom jeg synes, at det budget, vi skal vedtage i dag, er et gennearbejdet, sundt og visionært et.

På trods af at vi er så tæt på valgdagen – undskyld min stemme, det beklager jeg meget, håber, I kan høre uanset hvad – har der blandt de fem forligspartier, CD, De Radikale, De Konservative, SF og Socialdemokraterne, været stor vilje til at tænke langsigtet. Det er det, byen har brug for, planer med perspektiv, som i respekt for virkeligheden ikke opfylder alle vores ønsker eller løser alle vores problemer i et snuptag, men som ikke lader nogen tvivl tilbage om, at forligspartierne har en plan med byen, nogle planer, som tager år at opfylde, men vi har forpligtet hinanden på, at det er det, vi gør.

Sidste år var det store budgetemne børneplanen, og nu efter et år er vi godt på vej med at få skabt pladser til alle de børn, der har behov for pasning. Børneplanen fortsætter,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

og inden længe vil vi have etableret de pladser, der er brug for, og København vil for første gang være i stand til at få passet alle vores egne børn.

I år er der andre aftaler, vi har taget fat på. Men som sidste år er det det lange, seje træk, vi kaster os ud i. Byen har brug for politikere, der vil arbejde målrettet og langsigtet, og der er derfor al mulig grund til at lykønske hinanden med det budget, vi vedtager i dag.

Det er meget vigtigt for os som kommune, at budgettet kommer til at handle om, at vi får rettet op på de grundlæggende ting i vores velfærd. Vi skal som by levere en service, som københavnernes er tilfredse med, for ellers mister byens borgere tilliden ikke bare til denne forsamling, men endnu værre: tilliden til det politiske system eller i sidste instans tilliden til selve velfærdssamfundet.

Derfor er det så vigtigt, at den grundlæggende velfærd er i orden. Der er stadig ting i København, vi ikke kan være stolte af, men der bliver færre og færre af dem, for mange af de beslutninger, vi med budgetvedtagelsen træffer, gør et mærkbart indhug i listen over ting i byen, vi ikke kan være bekendt.

De fem partier bag budgetforliget for næste år har alle haft noget på hjerte, og alle har vi, selv om ingen af os fik samtlige af vores ønsker opfyldt, sat mærkbare aftryk på pengefordelingen og forligsteksten.

Selve budgetforhandlingerne tog nogen tid, men helt ærligt, det var det værd. Vi skulle i år overholde en række overordnede rammer for budgettet. Vi havde indgået en aftale med regeringen om at holde os inden for en realvækst svarende til gennemsnittet af resten af landets kommuner og amter.

Det var også meget hurtigt klart, at det var højt på dagsordenen at opprioritere vedligeholdelsen af kommunens bygninger og anlæg. Og en af hovedoverskrifterne på kommunens budget for 2005 kan derfor meget vel være, at vi har fået lavet et vedligeholdelsesbudget. Med budgetforliget afdrager vi derfor væsentligt på den vedligeholdelsesgæld, som er opbygget særligt i de magre år i slutningen af 80'erne og i starten af 90'erne.

En række af byens idrætsanlæg, skoler, veje og cykelstier får derfor en kærlig hånd. Det største projekt er et nyt tag til Grøndalscentret, men også Østerbro Stadion skal der nu gøres noget ved.

Et andet hovedtema i forliget er udbygningen af kommunens boligtilbud. På samme måde, som vi sidste år satte børnefamilierne i fokus med børneplanen, løfter vi i år ældreområdet med en egentlig ældreplan. Konkret ombygger vi på ældreområdet nu 1.600 plejeboliger til 900 moderne plejeboliger. Reduktionen skal naturligvis ses i lyset af det faldende antal ældre i de kommende år.

Parallelt hermed forbedrer vi botilbuddene for psykisk syge og handicappede, og for disse grupper er målsætningen at sænke ventetiden og samtidig sikre, at boligen er af høj kvalitet.

På ældreområdet afsætter vi desuden 24 mio. kr. i 2005 og 16 mio. kr. fra 2006 og frem for at forhøje kvaliteten på området. Kostpolitikken styrkes, faciliteterne til medarbejderne i hjemmeplejen forbedres. Der er meget godt og meget godt nyt.

Vi har også afsat penge til en række både større og mindre projekter til glæde for forskellige grupper af københavnere. Jeg ved, at de enkelte budgetordførere fra forligspartierne vil komme ind på disse tiltag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Som altid har der været kritiske røster omkring elementer i aftalen. Sandheden er den, at vi ved starten af årets budgetforhandlinger stod i en vanskeligere situation end de sidste par år, hvilket overborgmesteren også understregede ved førstebehandlingen af budgettet.

Alligevel er det lykkedes forligspartierne at blive enige om et forlig, som ud over ovennævnte markante forbedringer er økonomisk ansvarligt. Det er ikke mindst, fordi vi fortsat afdrager over 400 mio. kr. på pengegælden og holder skatten i ro. Dermed lever vi op til aftalen med regeringen, som vi har indgået tidligere på året.

Efter min mening klinger det hult, når nogle her i salen kritiserer forliget for ikke at sætte fokus på vedligeholdelse, når man tænker på, at vi faktisk har afsat i omegnen af 170 mio. kr. lige præcis til vedligeholdelse. Det klinger også hult, når andre sætter spørgsmålstejn ved løftet på ældreområdet, når man nu ser den langsigtede plan, der er vedtaget, og på de ressourcer, der tilføres området i den forbindelse.

Alt i alt har vi indgået et godt og langsigtet budgetforlig, som retter op på nogle af fortidens forsømmelser, som forbedrer og som bringer ting og sager, bringer boliger, bringer visioner ind i fremtiden, og som dermed gør det klart for enhver, at flertallet i København ikke bare har viljen til at udlægge de lange linjer for byens udvikling, men faktisk også har evnerne til at skabe flertal om, at vores visioner rent konkret føres ud i livet.

På trods af et snarligt kommunalvalg vedtager vi nu et budgetforlig, som rækker ind i næste valgperiode. Det gør vi, fordi københavnernes fortjener politikere, som tør tænke ud i fremtiden og påtage sig ansvar for det lange, seje træk, når nu det er det, København har brug for.

Sluttelig skal jeg sige, at der som altid er hensigtserklæringer, som vi som Socialdemokrater stemmer imod, selv om vi faktisk har meget sympati for indholdet, men som vi ikke vil stemme for, fordi der i budgetforliget ikke er finansiering til at dække udgifterne. Vi kan også stemme imod, selv om vi synes, det er gode tiltag, men fordi vi ikke mener, der har været en grundig nok debat her i salen.

Borgmester Martin Geertsen: Der er da vist noget med halsen der.

Se, under normale omstændigheder opfatter jeg det selv som enormt selvsmagende at citere sig selv, men jeg vil nu alligevel her i aften gøre en undtagelse for nu at efterprøve, om det kan være noget, jeg har sagt, eller noget, jeg har gjort i forbindelse med førstebehandlingen af kommunens budget, som mon kan være årsagen til, at Venstre endnu en gang ikke er med i et forlig om rammerne for det følgende års budget i Københavns Kommune.

Eller sagt på en anden måde, så ville jeg sådan personligt finde det uværdigt at give andre skylden for min egen manglende deltagelse, hvis årsagen eller sandheden lå lidt tættere på, nemlig hos mig selv.

Så nu vil jeg lige bruge et øjeblik på at citere fra min egen budgettale, selv om jeg grundlæggende finder det en lille smule sådan selvsmagende, fra den 12. august:

”Ved den rituelle stammedans om kommunens budget er det jo normal kutyme, at den politiske opposition skælder og smælder, at alt er galt, at ingenting fungerer, men det er jo langt fra virkeligheden i København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Vi kan på mange leder og kanter være tilfredse med og stolte over at bo i København. Internationalt, nationalt og lokalt kan vi se og lytte os til, at København som by høster anerkendelse.”

Se, det var faktisk indledningen til min budgettale fra den 12. august. Der var ingen skælden og smælden, og det var faktisk ret gennemgående for den tale, jeg på vegne af Venstre holdt den aften. Jeg gjorde mig endda enormt umage for ikke at genere byens såkaldt store parti, faktisk tværtimod.

Det eneste tidspunkt, jeg brugte betegnelsen Socialdemokraterne, var i forbindelse med en henvisning til den såkaldte Albertslundmodel på skoleområdet. Ellers var der ingen balstyriske udfald eller underfundige, spydige personangreb. Det var faktisk helt bevidst. Jeg ville under ingen omstændigheder efterfølgende befinde mig i en situation, hvor det kunne påstås, at partiet Venstre allerede i den første debat om næste års budget her i Borgerrepræsentationssalen havde lagt en linje, der såvel indholdsmæssigt som formmæssigt havde en karakter, som kunne give andre partier undskyldning for at holde Venstre uden for de efterfølgende drøftelser.

Lige præcis derfor kan vi med den rygende pistol i hånden, og det mere end nogen sinde før, føre bevis for følgende: Vi blev holdt ude, vi meldte os ikke ud. Vi skød ikke os selv i foden, vi blev snarere skudt i ryggen. 20 minutter i overborgmesterens mødesal til en tår kaffe og lidt halvtørre croissanter blev det til. Og bevares, der er da fremgang at spore, i hvert fald i forhold til sidste år, hvor man hverken undte os kaffe, croissanter eller sågar en telefonopringning, inden forliget blev indgået.

Men det bliver faktisk værre endnu, for sandheden er, at man da vist skal være udstyret med en politisk kikkert af en vis størrelse for at få øje på årsagen til, at vi ikke blev inviteret til yderligere drøftelser. Overborgmesteren spurgte, om vi ville respektere den økonomiske aftale, der er indgået med regeringen, hvortil vi svarede ja.

Vi drøftede ubalanceproblemerne i HS, hvor det efter vores opfattelse var sådan, at vi talte os væk fra hinanden, kan man roligt sige. Vi talte om gæld, hvor der heller ikke var den store uenighed at spore. I det hele taget var der faktisk ikke rigtig noget substantielt grundlag for ikke at invitere Venstre til yderligere drøftelser. Men det var ikke desto mindre, hvad der skete, og det er ikke kun på de overordnede linjer, på de sådan store økonomiske nøgletal, at vi ikke talte os væk fra hinanden.

Når vi ser på, og når vi nærlæser det budget, som forligspartierne har indgået, så er det jo på mange, lange stræk et budget, som peger i den rigtige retning. Det er bl.a. et budget, hvor skatten holdes i ro, hvor gælden fortsat afvikles, ganske vist i et noget mere behersket tempo end tidligere, men alligevel.

Det er også et forlig, hvor der sættes ind i forhold til at forbedre forholdene for ældre, for psykisk syge, for de handicappede, og det er efter vores opfattelse rigtigt set. Det er ganske enkelt nødvendigt at få opgraderet kommunens boligtilbud lige præcis til de ældre, de psykisk syge og de handicappede.

Vi har det måske bare sådan, at vi appellerer til, at måden, hvorpå man ombygger, bliver nænsom og respektfuld i forhold til, at det er menneskers hjem, man har med at gøre. Der skal man jo nok lære lidt af de erfaringer, som sundhedsforvaltningen på bitterlig vis indhøstede sidste gang, man forsøgte sig med ombygninger. Det var ærlig talt ikke noget kønt syn.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Men det er også et forlig, hvor man har besluttet sig for at kigge børneplanens forudsætninger efter i sømmene. Efter vores opfattelse er det fornuftigt og klogt set. Det er et forlig, hvor man sætter lidt mere skub i at udvikle København som by for de kreative og for kulturen. Det må gerne blive bare en anelse sjovere og en endnu bedre oplevelse at bo i København, og vi må gerne være kendt som en kulturby, som kendes ud over landets grænser for at kunne gøre noget særligt for de kreative kræfter.

Så er det efter min opfattelse også rigtigt set i en økonomisk sammenhæng. Oplevelsesøkonomien er i hastig vækst, der er så at sige penge i skidt.

Så er det ikke mindst et budgetforlig, hvor der bruges noget muskelkraft på at få taget hul på renoveringen af vores slidte, slidte bygningsmasse. Det var sandt at sige også på tide. Uhumske skoler og idrætsanlæg tæt på lukning er den kedelige realitet, som man oplever ude på den anden side af de her tykke mure.

Vi havde gerne set, at der var givet endnu et nøk i den retning, at der var satset yderligere på nedbringelse af vedligeholdelsesgælden, men måske også at der var taget nogle flere geografiske hensyn. Jeg mener, det er alle bydele, der er slidte, men det kan man bare ikke læse og se ud af aftalen. Men bevares, det er da et skridt i den rigtige retning.

Alle disse mange gode og positive aspekter taget i betragtning, alle disse aspekter, som udgør en slags rygrad, aftalen taget i betragtning, alle disse mange centrale aspekter, som Venstre i hovedtræk er enige i er taget i betragtning, kan vi, og kan man i det hele taget ikke slutte anderledes end, at det er den rene, rå magt og smålige taktiske hensyn, som skulle være overborgmesterens afslutningssalut, og det er ærlig talt ikke nogen smuk afsked.

Tænke sig, at det er det, som overborgmesteren vil huskes for. Ja, jeg er ked af at sige det, for jeg havde egentlig forventet mig noget mere, især fordi vi i vores parti faktisk havde lagt os enormt i selen for at signalere, at vi var klar til seriøse drøftelser.

Jo vel, der er ting, vi savner, der er ting på integrationsområdet. Vi savner bl.a., at Socialdemokraterne tager problemerne med integration på de københavnske folkeskoler alvorligt ved f.eks. at skele til føromtalt Albertslundmodel. Nu er det jo ikke normalt sådan min opgave at give gode råd til Socialdemokraterne, men jeg kan ikke lade være på så vittalt et område som præcis dette.

Man må simpelt hen gøre op med sin berøringsangst på integrationsområdet; ellers vil man i stadig stigende grad se gnidninger mellem befolkningsgrupper, og det fortjener København ikke. Man vil ikke blive takket for i den misforståede godheds navn at sidde passivt hen og se til, at danske forældre og velintegrerede indvandrere tager deres børn ud af de københavnske folkeskoler, fordi der stort set ikke tales dansk.

I den forbindelse savner vi også en langt mere målrettet politik i bestræbelsen på at få ansat indvandrere i private virksomheder.

Vi savner også et serviceløft på ældreområdet. Vi beklager, at det ikke har været muligt at hæve servicen over for vores ældre medborgere. Det er uværdigt, at nogle ældre kun tilbydes bad en gang om ugen.

Vi savner også en mere massiv indsats på renholdelsesområdet. Vores by segner af skidt og møg på et alter af politisk drilleri.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Vi savner endnu mere fleksibilitet på børnepasningsområdet, og så savner vi også, at der sættes lidt mere skub i frasalg af nogle af de værdier, som kommunen så at sige ligger inde med, og som vel næppe kan siges at udgøre offentlige kerneydelser.

Men altså alt det her havde der vel ikke været noget i vejen med, at vi kunne forhandle om. Det er i hvert fald set i vores optik selve omdrejningspunktet i det samarbejdende folkestyre, at der forhandles, til man når en løsning, eller i hvert fald til man med sikkerhed kan konstatere, at man nok ligger lidt for langt fra hinanden.

Men hvordan skulle man nogen sinde kunne nå til den erkendelse, når København har en overborgmester lidt endnu da, som ikke vil bekende sig til selve omdrejningspunktet i det samarbejdende folkestyre? Sandheden er, at Københavns politik ikke har en gold opposition. Københavns politik har en gold regering.

Men vil vi så lade os styre af denne golve regering? Svaret er nej. Venstre vil så at sige vise sig fra sin allerbedste side, og den er pæn. Man vil ikke, heller ikke efter i aften, finde os siddende surmulende ovre i hjørnet, tværtimod, vi vil søge indflydelse, vi vil blande os konstruktivt i udmøntningen af dette budget. Det skylder vi københavnernes.

Så er der den lille finurlighed, den lille finte, at hvis Socialdemokraterne fortsætter den parlamentariske linje, som de har lagt i budgetforhandlingerne, også efter i aften, så vil de udstille sig selv, så vil de udstille byens store parti som goldt og afvisende. Det kan københavnernes til gengæld ikke være tjent med.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): For lige at få bragt orden i vores styresystem heroppe, så skal jeg lige bede alle de ordførere, også dem, der har holdt deres taler, om at være venlige at taste jer ind en gang til. Jeg ved godt, det er lidt ubehageligt for jer, men jeg håber, I overlever.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Lidt har også ret, og Rom blev ikke bygget på én dag, og én fugl i hånden er bedre end ti på taget. På de fleste sprog findes der rigtig mange vendinger, der handler om at nedjustere forventninger og være tilfreds med mindre end det, man drømmer om. Det er egentlig ret deprimerende. Angsten for skuffelse mindsker på forhånd muligheden for succes.

Når det gælder dette års budget, så synes vi, at overborgmesteren havde ladet sig nøje med mindre, end nødvendigt var. Det var ikke noget imponerende resultat, overborgmesteren havde fået forhandlet sig frem til med regeringen. Rammerne for Københavns økonomi rummede flere begrænsninger end muligheder og vedkendte sig kun i ord, men ikke i substansen, de mange udfordringer, det er positivt for problemer, som København har, især i forhold til vedligeholdelsesstandarden på stort set alt.

I flere år har aftalerne omkring Københavns økonomi talt om at anerkende, at København har flere gældstyper end den finansielle, på vedligeholdelsesområdet i særdeleshed, men også på efteruddannelsesområdet.

Men det skulle vise sig, at det skulle være meget vanskeligt at få omsat ordene til handling. Det var lange forhandlinger, og det var afgørende for vores deltagelse i budgettet, at der i forløbet omkring forhandlingerne kom en åbning i forbindelse med det brev, der blev sendt til finansminister Thor Pedersen. Det, der virkede som en helt urimelig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

tankegang, nemlig at store vedligeholdelsesarbejder, f.eks. renovering af Grøndalscentrets tag, skulle være regnet for drift, blev ændret.

Med budgettet for 2005 valgte partierne at sætte handling bag ordene og prioritere afdraget på vedligeholdelsesgælden lige så højt som afdraget på den finansielle gæld.

Vi har svært ved at forestille os at deltage i budgetter fremover, hvis anerkendelsen af, at vedligeholdelsesgæld er lige så alvorlig og udgiftskrævende i form af de renter, det accelererende forfald, der løber på den slags gæld, skulle være en enlig svale.

Det er der heldigvis ikke så meget, der tyder på, fordi de partier, der står bag budget 2005, har sammen lagt skinner ud for det lokomotiv, som den nye ejendomsenhed forhåbentlig kan være, så vi i en ikke så fjern fremtid kan sikre klasselokaler, der er egnet til undervisning, boliger, vi kan være bekendt at lade mennesker bo i, og idrætsanlæg i god form og det tilmed i en tid, hvor økonomien er stram.

Men som vores lidt endnu overborgmester plejer at udtrykke det, så er budgetforhandlinger jo ikke en studiekreds til sammenskrivning af partiprogrammer. Nej, det kan vi vist roligt konstatere og måske også tilføje, at kan man ikke få den, man elsker, ja så må man elske den, man kan få.

Vores kærlighed til de øvrige forligsparter er nu ikke større, end at vi hellere vil være tro mod os selv, og det har vi valgt at være med en lang række hensigtserklæringer til dette budget.

Vi kan heller ikke lade være med at sige, at der nok var parter, som var mere indlysende rigtige for SF at gå sammen med, og som vi sikkert kunne have sikret os bedre resultater med, hvis de havde været med.

Vi har fremsat hensigtserklæringer om, at vi skal lave en plan for, hvordan vi også får arbejdsmiljøregler til at gælde på børneområdet. Vi har jo set, at vi bl.a. med børneplanen har bygget ud kvantitativt, men vi mangler at få kvalitet på i forhold til det, vi tilbyder vores børn.

Samme slags forslag er vores hensigtserklæring omkring økologisk mad i daginstitutionerne. Vi kan meget hurtigt altid blive enige om, at fede børn skal have nogle bedre vilkår. Vi kan nok lave et lille projekt her og der, men hvis vi virkelig skal rykke, så skal der læres nogle nye og bedre vaner helt fra starten.

Vi stiller også en hensigtserklæring om udbygning af den kollektive trafik. Vi diskuterer jo i øjeblikket en metro-cityring. Men det afgørende for SF, før vi siger ja til investeringer i den størrelsesorden, er, at det sker på et fuldstændigt beslutningsgrundlag, at vi ved, at det er der, hvor vi får mest muligt for pengene.

Ligesom vi også har en hensigtserklæring omkring kørselsafgifter. Som vi sagde i ordførertalen før budgettets behandling, så har London vist vejen, og det bør være muligt for os.

De hensigtserklæringer er et udtryk for de visioner, som SF har for København. Vi vil dog stadig væk sige, at vi anser budgettet for det bedst mulige under de forudsætninger, der blev givet os, og samlet set kan vi slutte, at dette års budget måske ikke er det smukkeste skønmaleri, vi har været med til, men vi er tilfredse med de røde og grønne fingeraftryk, vi fik sat.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Borgmester **Inger Marie Bruun-Vierø**: Jeg blev da helt ked af at høre Charlotte Wieth-Klitgaards tale, fordi det efterlader et indtryk af, at det faktisk er synd for SF, at de er med i dette budgetforlig. Det lyder, som om SF oplever, at de har været i rigtig dårligt selskab, og jeg spekulerer på, om de har følt sig udsat for tvangsægteskab eller familiesammenføring eller hvad det er for nogle følelser, det forlig har efterladt.

Jeg kan kun på Det Radikale Venstres vegne sige, at vi har det faktisk sådan, så vi synes, at det ser meget fornuftigt ud. Vi mener, at det forlig, vi har foran os, er udtryk for det muliges kunst, og at det signalerer både stabilitet og udvikling.

Selvfølgelig er der stadig ting, vi kan arbejde for, men det gør jo da heller ikke så meget, fordi vi jo skal ind i et valgår, så tænk, hvis alt havde været opfyldt nu. Hvad skulle vi så have talt om i det næste år?

Blandt hovedelementerne i forliget er en flerårig aftale om en samlet forbedring af boligtilbuddene for ældre, psykisk syge og handicappede. Jeg tror da, vi alle sammen er rigtig glade for, at der nu er noget fremadrettet på det område.

Og naturligvis er jeg næsten lykkelig over, at ældreområdet fik et løft, selv om der også her selvfølgelig er et stykke vej igen, før den ældre får to bade om ugen.

Jeg er da også, og det er det Radikale Venstre, glad for, vi nu kan sætte en ombygning i gang af mere end halvdelen af vores utidssvarende plejehjem.

Så vil jeg ikke stå her og gentage alt det, som Karen Hækkerup så glimrende opregnede for så vidt angår budgetforligets mange elementer. Jeg fik at vide, at min tale ved 1. behandling var uendelig lang, så det skal I slippe for, at jeg nu gør den denne gang. Jeg vil bare nøjes med at fremhæve et par radikale mærkesager.

Det, jeg vil fremhæve, er en større vedligeholdelsesindsats på idrætsområdet, for det har længe stået højt på den radikale ønskeseddel. Nu lader det til, at der er lysere tider på vej for de mange nedslidte idrætsanlæg i København, og det vil jo glæde den voksende gruppe af aktive idrætsudøvere i byen.

For Det Radikale Venstre er det også vigtigt, at der nu er en bred anerkendelse af, at Københavns kreative profil skal skærpes gennem en øget fokus på byens kreative industrier.

Det er også væsentligt for os, at der er en flerårig sikring af kontinuiteten af en række større festivalinitiativer på kulturområdet, og vi ved, at det vækker international genklang.

Det Radikale Venstre er glad for at være med til at sikre en fortsat fokus også på de særlige problemstillinger, der er for homo- og biseksuelle med anden etnisk baggrund.

Så alt i alt vil jeg betegne den indgåede budgetaftale som tilfredsstillende for Det Radikale Venstre. Vi har fra begyndelsen af forhandlingerne holdt fast i en række for os helt centrale og væsentlige indsatsområder, og vi synes også, det har givet bonus, og det er vi selvfølgelig glade for.

Vi har været med til at sikre et kvalitetsløft for byens ældre medborgere, og vi har sikret oplevelser til københavnernes i alle aldre, og vi har også, og det er vi jo meget optaget af, været med til at sikre nogle initiativer i forhold til de allersvageste, de udstødte, fordi det skal der også fortsat være plads og rum til i vores by, og det må vi aldrig nogen sinde glemme i alt det andet, der også foregår.

Så alt i alt, det var det muliges kunst. Jeg synes, vi alle sammen har grund til at være tilfredse med, at de her ting nu kan vedtages. Jeg vil da sige for Det Radikale Venstres

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

vedkommende, at vi glæder os allerede til næste år, hvor vi jo også håber, vi får en central plads i forhandlingerne.

Mikkel Warming (Ø): De korte taler antyder jo, at så meget er der i virkeligheden heller ikke at være stolt af, og det forstår jeg egentlig godt.

I flere uger oplevede vi et ret uskønt teater her på Rådhuset, et teater, nogle valgte at kalde budgetforhandlinger. Som dukker sad forligspartierne omkring et bord og forsøgte at få enderne til at mødes, men resultatet var givet på forhånd, det var nemlig bestemt i Finansministeriet, bestemt af de rammer for kommunernes og kommunens økonomi, som regeringen har fastlagt, og som overborgmesteren har godkendt.

Og med finansministeren som dukkefører opførte de fem partier så deres lille teater, et teater, hvor de udmærket selv var klar over, at rammerne var snævre, for snævre. Undervejs rendte de faktisk op til finansministeren for at bede om lov til at sprænge rammen, det måtte de så ikke. Alt for snævre, stramme rammer. Ingen af de partier, der sad omkring forhandlingsbordet, havde åbenbart mod til at tage egne beslutninger, mod til at bryde rammerne.

Finansministerens nikkedukker har derfor produceret endnu et nedskæringsbudget, endnu et visionsløst budget, for budgetforliget indeholder ikke visioner, de nødvendige visioner for fremtidens København, ingen af de helt nødvendige tiltag for f.eks. at reducere biltrafikken, f.eks. få bygget billigere boliger. Man tager ikke hånd om de problemer, der både er nutid og fremtid, f.eks. mangelen på boliger, almindelige mennesker har råd til.

Når boligpriserne eksploderer i byen og 40 kvadratmeter koster en million, jamen så er der grund til at gøre noget. Man kan snart ikke åbne en avis uden at se en socialdemokratisk overborgmesterkandidat, der udtaler, at nu vil man gøre noget ved boligproblemet.

Nu sidder flere af kandidaterne faktisk herinde i denne sal, og jeg går ud fra, fordi lige det bord var vi ikke så meget ved, at flere af dem også sad omkring det bord, der blev forhandlet ved, og så kan det jo undre, at budgetforliget ikke indeholder noget som helst om, hvordan der kan skaffes flere boliger, der er til at betale.

Men hvis de socialdemokratiske overborgmesterkandidaters udtalelser betyder, at de er villige til at gøre op med den asociale boligpolitik, de selv har ført i de seneste 9 år i København, så er det da godt nok. Jeg tillader mig at tvivle. Men det er nødvendigt, hvis København om få år skal være en by for andre end de rige, at ændre kurs med det samme og begynde at bygge billigere boliger.

På trafikområdet er der dog – ikke ved forhandlingsbordet eller i budgetforliget, som ellers er langt og teksttungt – kommet en klar melding undervejs i forløbet fra alle bilpartierne, inklusive fire af de fem forligspartier: ingen kørselsafgifter, det er ikke noget, vi skal have, det er ikke noget. Vi lægger det hen i en syltekrukke og venter på, at nogle andre, en region eller et eller andet andet, løser det for os.

Til gengæld skal man bruge penge på at undersøge muligheden for at lave en havnetunnel til sådan en 6, 10, 16 mia. kr. Ja, selv SF er hoppet med på vognen i denne sammenhæng, det er jo fantastisk. Der er jo intet som at bruge 16 mia. på at få flere biler ind i byen, til flere parkeringspladser, det er jo herligt. Man kan selvfølgelig godt sige, der er perspektiv i det, men det er et noget grumset et.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Når nu forligspartierne retter sig efter finansministeren, så er det ikke mærkeligt, de også begynder at opføre sig som finansministeren. Forliget er fuldt af varm luft og selvros. Hvis man ikke vidste bedre, så skulle man tro, at de fem forligspartier havde løst alle byens problemer allerede sidste år, for når man kigger rundt i det, så er der jo opremsning på opremsning af alt det gode, man har gjort, man vil gøre.

Faktisk har forliget sine passager, hvor inspirationen for næste års H.C. Andersen-jubilæum er meget tydelig, f.eks. når man med store fanfarer udbasunerer, at Gasværksvejens Skole skal genåbnes. Javel, det blev faktisk vedtaget for halvandet år siden af et enigt Uddannelses- og Ungdomsudvalg, men det er da rart at få bekræftet det i et budgetforlig. Til gengæld kan man kigge meget langt efter blot den mindste krone til det gode formål.

Et andet eksempel, er Bavnehøj Friluftsbad, som var et kardinalpunkt for SF, i hvert fald i Vesterbro Bladet. Hvad endte det så med? En meget lang smøre om, at det vil man kigge på ved lejlighed og skal lave en helhedsplan osv. Kort sagt, hen i syltekrukken med det, ikke nogen renovering af Bavnehøj Friluftsbad her.

Charlotte Wieth-Klitgaard og andre fortæller om, hvordan det nu er lykkedes at sætte handling bag ordene i forhold til at få vedligeholdt byen. Må jeg i al stilfærdighed gøre opmærksom på, at byens nedslidning på en række områder vil fortsætte i 2005. Enhedslistens ordførere på forskellige områder vil gå op og uddybe, hvad der sker på de forskellige områder, men bare et eksempel: Skolerne får færre midler til vedligeholdelse i 2005, end de havde i 2004 og 2003, færre midler. Så meget for handling bag ordene.

Der bliver flere og flere huller i vejene, der bliver stadig mere overfyldt på cykelstierne. Det er selvfølgelig et fremskridt, at forligspartierne nu har opdaget, at bygge- og teknikområdet eksisterer; det havde man ligesom glemt sidste år. Det skal jeg da også som medlem af det udvalg takke for. 15 mio. kr. til veje, cykelstier, støjsvag asfalt osv. er vældig fint, men vi ved, at hvis den nuværende standard skal opretholdes, ikke forbedres, opretholdes, så kræver det 14 mio. kr. om året i en årrække til vejvedligeholdelse alene.

Gavmildheden bliver også sat i relief, når vi ved, at der ligger vedtagne anlægsopgaver på bygge- og teknikområdet for ca. 40 mio. kr. i Ørestaden, omkring ringbanestationerne osv., som altså skal laves inden for det næste år og to. Hvor vil forligspartierne finde pengene, for de er i hvert fald ikke i dette budgetforlig?

Hvordan kan det være, at byens udvidelse i Ørestaden f.eks. med nye arealer, der skal tages i brug, som overgår til kommunen, igen i år skal klares med forringet vejvedligeholdelse, vedligeholdelse og rengøring i resten af byen, for det sker igen i år?

Gymnasieleverne blev ikke helt så glemt i år, som de blev sidste år, og det er selvfølgelig godt. Nu er halvdelen af de nødvendige penge kommet, og nu er der penge til til næste skoleår at have lokaler til de elever, der er optaget på gymnasiet, desværre ikke til de nye elever, der måtte komme efter sommerferien, men hvad, tænker forligspartierne sikkert, de færreste 1. g'ere har jo stemmeret.

Et af de helt store bluffnumre i denne budgetaftale er ældreområdet. De ældre blev vinderen, sagde en stolt sundhedsborgmester, og det er rigtigt, der skal tages hul på renoveringen af de københavnske plejehjem, som vi støtter, som jeg med baggrund i beslutningerne i foråret regnede med, at hele Borgerrepræsentationen støttede. Efter at have hørt Martin Geertsen og Søren Pind de sidste par uger er jeg blevet lidt i tvivl, om det er hele Borgerrepræsentationen ... (*Afbrydelse*: Kun i småting). Nå, det gør de. Det er Lise

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Helweg, der taler på Venstres vegne, tak. Så er det hele Borgerrepræsentationen, der støtter det, det er vi med på.

Men budgetforliget betyder faktisk nedskæringer på hjemmeplejen, ringere pleje, ringere forhold for byens ældre. Man sparer mere på plejen, end man lægger ind, og det giver ringere vilkår. Vores sundhedsordfører vil uddybe det. Det kan man ikke kalde en forbedring. Man kan ikke kalde det en forbedring, at man med den ene hånd tager en stor klat og så giver en lille klat tilbage og siger: Ih, hvor blev det godt. Det er kalkeret af efter finansministerens, efter VK-regeringens måde at lave falsk selvros og varm luft på.

Der er behov for at gå en helt anden vej i København, en helt anden solidarisk vej. Vi vil en helt anden by end den, som forligspartierne lægger op til: Mange kulturelle, sociale tilbud og udfoldelsesmuligheder, hvor København skal være attraktiv, hvor der skal være plads til alle, fattig eller rig, sort eller hvid, ung eller gammel.

Vi har fremlagt en række ændringsforslag til budgettet for 2005, et efter vores egen opfattelse ret skrabet forslag til de helt nødvendige reparationer, de helt nødvendige lapperier, de helt nødvendige serviceforbedringer, helt nødvendige renoveringer af skoler og idrætsanlæg, nødvendige investeringer i anstændige forhold for byens svageste, helt nødvendig genopretning af veje, pladser, nødvendig udvidelse af byens mest befærdede cykelstier, helt nødvendig forbedring for byens ældre.

Vi konverterer pengegældsafdraget til vedligeholdelsesgældsafdrag fuldt og helt. Jeg skal i øvrigt takke for, at forligspartierne er begyndt at gå ad den vej, Enhedslisten har anvist i årevis, og selv er begyndt at konvertere afdrag på pengegæld til afdrag på vedligeholdelsesgæld. Men hvorfor i alverden går man dog ikke hele vejen?

Vi budgetterer ejendomssalget helt ud og bruger det i stedet for at have en lille godtepose, som budgetforligspartierne kan bruge i valgåret, hvis de kan blive enige. Og ja, vores ændringsforslag har også konsekvenser for skattetrykket. Vores ændringsforslag betyder, at københavnernes får et gennemsnitligt skattetryk. Med de store problemer, denne by står over for, så er det for os ikke noget urimeligt niveau, selv om vi helst havde været det foruden.

Jamen skattestoppet kan jeg allerede høre nogle sige, de, der ikke er faldet i søvn eller er gået ud i Snapstinget selvfølgelig, men hvis ikke denne forsamling kan træffe de beslutninger, der er nødvendige for at have en ordentlig by, hvorfor så stemme på nogen til valget til Borgerrepræsentationen? Hvis ikke Borgerrepræsentationens medlemmer kan vurdere selvstændigt, hvad det er der er behov for i København, og om nødvendigt tage slagsmålet med finansministeren, hvorfor så stille op til valg?

Når man danser efter finansministerens pibe, kommer man også til at tænke som finansministeren. Det viser sig bl.a. i de hensigtserklæringer, der i høj grad handler om strammere økonomi, flere årlige besparelser. Man kalder det omstilling og prioriteringer, men det er besparelser i daglig drift, der er tale om. Flere events, flere store begivenheder, mens biblioteker og medborgerhuse udsultes.

Jeg har et par spørgsmål til nogle af hensigtserklæringerne, som forligspartierne har stillet.

Ønsker forligspartierne at jage de sidste produktionserhverv ud af byen? Det er H 6, jeg taler om, omkring Den Brune Kødby. Vi vil meget gerne vide det. Vi har stillet ændringsforslag til det for at sikre, at den nye erhvervspolitiske strategi, man taler så venligt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

om, ikke handler om de kreative erhverv, men også tænker fastholdelse af produktionserhverv, også tænker transport ind, fordi det fremgår overhovedet ikke af den hensigtserklæring, der er stillet.

Et spørgsmål til den hensigtserklæring, der behandler det lønkaos, den tåbelige udlicitering har bragt os i, H 11, hvis nogen skulle være i tvivl eller har lyst til at slå op. Spørgsmålet er: Hvis Accenture ikke kan levere fuld dækning for de mange udgifter, der er resultatet af deres inkompetence, ikke kan levere fuld dækning for den skandaløse udlicitering, skal de merudgifter, der har været, så tages fra skole, veje, biblioteker, indsatsen over for narkomaner, eller hvordan skal hensigtserklæringen egentlig forstås, tages inden for den eksisterende ramme, tages fra den daglige drift, fordi et flertal, alt for bredt, det var kun os, der var imod, besluttede sig for at udlicitere lønanvisningen?

Vi har et budget, som fortsætter det skred mod højre, vi oplevede sidste år, som fortsætter tendensen til, at i København er det management og ikke mennesker, der sættes i centrum.

Man har f.eks. en lille pulje til nærdemokratiet, uden at det er særlig tydeligt, hvad det er for noget, samtidig med at forligspartierne, dog minus SF, det skal jeg skynde mig at sige, kortslutter debatten om andre måder at organisere kommunens strukturer, kommunens forvaltninger på. Det er nemlig bestemt nu af et flertal på 28 i en hensigtserklæring, det er meget demokratisk.

I øjeblikket danser partier som Socialdemokraterne, SF'erne og De Radikale rundt om overborgmesterstolen, og nogle gange virker det, som om en Klaus Bondam, en Bo Asmus Kjeldgaard og mindst 5, 6, 7 socialdemokrater vil sælge deres egen mor eller i hvert fald deres anstændighed for at få lov til at placere bagdelen i sædet hurtigst muligt.

Det spørgsmål, man må stille sig selv efter det her budgetforlig, er det simple: Hvad i alverden er det dog, I vil bruge den post til, hvis I alligevel gør, som finansministeren siger? Hvorfor vil I have stolen, hvorfor skal folk stemme på jer, hvad er det, I vil bruge den magt til, de positioner, I angler efter, til?

Mogens Lønborg (C): Jamen jeg vil gerne starte der, hvor Mikkel Warming sluttede, eller lige før han sluttede, hvor han skulle karakterisere denne budgetaftale. Jeg sad og følte, at det var en meget præcis analyse, Mikkel Warming kom frem med, da han sagde, at det var et yderligere skred mod højre.

Det blev jeg rigtig glad for, jeg kan ikke være mere enig med Mikkel Warming i hans analyse og hans karakteristik. Sidste år, hvor vi jo var med i sådan en slutfase og lidt i en startfase, men jo ikke sådan med hele vejen rundt, så kan vi jo netop se, hvilken forskel det gør, at vi Konservative er med og arbejder for at få borgerlige synspunkter til at præge budgetaftalen.

Så det vil jeg gerne kvittere for over for Mikkel Warming med den meget skarpe analyse, der her blev præsenteret.

Det er klart, at når man laver sådan en aftale, så er det jo ikke alt, man er tilfreds med. Det er jo, som Charlotte Wieth-Klitgaard med et citat fra overborgmesteren sagde, ikke bare en sammenskrivning af partiprogrammerne. Der er derfor noget, vi er mere glade for, end andet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. oktober 2004**

Jeg vil også lige starte med at sige, at nu var det jo ikke, fordi der var så mange penge at snakke om, og det er jo den sædvanlige problematik omkring vores måde at lægge budgetter på, hvor vi har lagt det hele fast, 99, 99,2, 3 stykker procent. Og i den forstand kan jeg sådan set også godt tilslutte mig den betegnelse, Mikkel Warming var inde på, noget med teater, for der er lidt teater over det, når det er 0,7 pct. af budgettet, hele spillet handler om. Men lad nu det være. Det bliver også lavet om næste år, når vi får en helt ny budgetmodel, for så bliver det en helt anden måde at budgettere på.

Men jeg vil godt opholde mig lidt ved nogle af de ting, som vi er rigtig glade for, som er kommet med.

Helt fra starten af spillede vi ud med, at dette budget nødvendigvis måtte tage fat omkring de svageste grupper i vor by. Når man taler om børneplan og nu også ældreplan, så er det vigtigt, at vi også tænker og taler om en plan for de svageste.

Vi havde gerne set, det vil jeg godt skynde mig at sige, at det område var blevet endnu mere tilgodeset, end det er. Men vi er glade for, at der er taget hul på det, at der specielt, når det gælder boliger til psykisk syge og handicappede, er lagt ting ind i budgetaftalen her og nu også i budgettet.

Vi skal fortsætte den vej, fordi det kan ikke være rigtigt, at de grupper, som vi om nogen bør være forpligtet til at sikre har en ordentlig tilværelse, stadig har så langt endnu, før vi kan være det bekendt.

Så det vil være vores mål også for den kommende tid at sikre de grupper. Det er faktisk sådan grundlæggende i Det Konservative Folkepartis ideologi at sige, dybest set er vi imod overhovedet at kigge på nogle bestemte grupper, vi er jo et folkeparti. Den eneste undtagelse, den eneste undtagelse, vi tillader, når det gælder at pege grupper af befolkningen ud, er de svageste. Det er det eneste, det er legitimt for os at tale om. Derfor vil vi fortsætte arbejdet med at sikre, at de svageste i vores by får bedre vilkår.

Et andet område, som vi er meget glade for, og som det holdt lidt hårdt, vil jeg nok have lov at sige, med at få igennem, og det var såmænd sølle 5 mio. kr., men det er 5 mio. kr., der virkelig gør en forskel. Vi fik med denne aftale løftet rammen for de frivillige sociale organisationer fra 10 til 15 mio. kr.

Jeg tror, at de 5 mio. kr. er dem, vi overhovedet i hele budgettet får mest omsorg for, det tror jeg faktisk. Fordi der står 250 organisationer i kø for at få lidt tilskud, ikke fordi de skal have løn for deres arbejde, for det er frivilligt, men de har nu altså nogle udgifter, der skal afholdes for at drive deres ellers frivillige sociale indsats. Derfor er vi glade for, at vi har kunnet løfte det område med 50 pct. Det blev en mærkesag for os, det var et kardinalpunkt. Det var også det, der var lige ved at få elastikken til at springe i forhandlingsforløbet. Men den holdt, og der er vi rigtig glade for.

Vi er selvfølgelig også glade for, at ældreområdet får det her tiltrængte løft. Vi sagde i budgettalen, og det sagde vi faktisk også i vores debat før sommerferien, at der virkelig er brug for et løft. Hele filosofien er jo, når det gælder finansieringen, at den nedgang, der er i antallet af ældre, som har brug for et plejehjem, og som jo alt andet lige vil føre til en reduktion i udgifterne, de penge kan vi så at sige bruge til at få finansieret det her meget nødvendige løft af plejeboligerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Vi er selvfølgelig også glade for de ting, der er kommet med omkring det forebyggende, og havde den samlede ramme været større, havde det helt klart været noget af det, vi havde ønsket os yderligere tilgodeset.

Det er blevet sagt herfra, at dette budget kan kaldes et vedligeholdelsesbudget, og det er der også god grund til, al den stund 1990'ernes forsømmelser på netop vedligeholdelsesområdet viser sig nu med al tydelighed.

Vi er meget glade for, at der nu bliver etableret en central ejendomsenhed. Jeg siger ikke, det er nogen garanti for, at der ikke træffes nogle politiske beslutninger, der er dybt uansvarlige gående på, at man ikke vedligeholder sine bygninger, sine anlæg, men jeg tror omvendt også, at den centrale ejendomsenhed er med til at få lidt mere styr på det.

Det er lidt vanskeligere, det bliver lidt mere synligt i hvert fald, hvis man begynder at skære på vedligeholdelsen, især hvis man gør det flere år i træk. Så vi er rigtig glade for, at der er kommet så mange penge ekstra.

Vi hørte Mikkel Warming sige, at der stadig væk er vedligeholdelsesgæld, der bliver etableret. Det synes jeg, jeg savner en dokumentation for. Jeg vil med det samme sige, at vi havde da gerne set, at der havde været endnu flere penge til det område, men en god halv milliard i alt til vedligeholdelse af bygninger og anlæg er trods alt et pænt beløb og i hvert fald væsentligt højere, end da vi var her forsamlet på det tidspunkt, vi havde førstebehandlingen, fordi der så det ikke specielt lyst ud på det område.

Vi er også vældig glade for – Majbritt Mamsen, som ikke er her lige nu, vil sige lidt mere om det – at det er kommet ind i aftalen, at vi skal etablere en idrætsfolkeskole. Vi har jo sangskolen ude i Sankt Annæ, og den er jo, om end den primært er for københavnske børn, velrenommeret over det ganske land på musikområdet.

Tilsvarende bør København være idrættens hovedstad, og i den sammenhæng vil det være et flot flagskib, at vi får etableret sådan en idrætsfolkeskole, som har Grøndalscentret, forhåbentlig Grøndalscentret, som det naturlige sted, hvor der er et rigt udbud af idrætsfaciliteter.

Vi er også glade for, at vi har fået bekræftet budgetmodellen, som vi jo fik lagt grundstenen til sidste år. Det arbejde har nu gået sin gang, og vi står i en situation nu, hvor vi på det næste BR-møde endeligt skal vedtage den. I budgetaftalen er der foretaget nogle præciseringer, eksempelvis at der skal opstilles effektivitets- og produktivitetsmål.

Det har været en underlig oplevelse at sidde i HS' bestyrelse i denne omgang og skulle være med til at tage ansvar for et budget, som bestemt ikke var godt nok, hvor vi kunne finde 40 mio. kr. herfra og 8 mio. fra Frederiksberg til at dække en manko på i alt 200 mio. kr. Det tal havde vi gerne set var højere, vi havde også peget på finansieringen af det, det var der ikke stemning for.

Men det er tankevækkende, at man netop i HS-systemet jo gennem en årrække har effektiviseret og kan dokumentere en effektivisering, og nu også stiller krav med dette budget, der ligger, for yderligere effektiviseringer, når man samtidig ikke for alvor tør tage fat i vores egen kasse her i vores egen kommune for at stille effektiviseringskrav.

Hvor ligger effektiviseringerne på skoleområdet, på daginstitutionerne, på plejehjem osv.? Der sætter man ikke for alvor gang i effektiviseringen, i hvert fald ikke målrettet. Men det skal vi gøre, og det kommer vi til at gøre, for det har vi i hvert fald i budgetforligskredsen nu aftalt, at vi vil gøre målrettet og systematisk fra det næste år.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

En ting, som jeg også bør nævne, som vi er rigtig glade for, er, at vi nu har fået bekræftet, at vi også næste år har midler til at hjælpe de her forældre til hjerneskadede børn, som ønsker at tage ansvaret for deres eget barn ved at træne dem i eget hjem, eller de forældre til hjerneskadede børn, som ønsker en særlig træning, autistiske børn via ABE-metoden.

Det var godt, vi nåede så langt her i Københavns Kommune, det synes jeg er et flot resultat, og det er dejligt. Det er ikke en stor målgruppe, men det er ekstremt vigtigt for disse mennesker, at de nu kan komme i gang med den for deres børn så vigtige træning.

Så vil jeg sige som en af de næstsidste ting, at vi har i Det Konservative Folkeparti, som vi gjorde sidste år, stillet en hensigtserklæring på børnepassningsområdet. Det vil I nok høre os sige en del gange endnu, vi mener, at vi i denne kommune bør være fleksible i vores udbud, fleksible sådan at forstå, at det også skal være muligt at kunne tilbyde halvdagspasning.

Jeg læste for nylig en opgørelse, som FOA har lavet, hvor jeg tror, det var over halvdelen af FOA's medlemmer i den alder, hvor man normalt har børn, der er på deltid. Der kan så godt være nogle, der siger: Uha, det er ikke godt, at kvinder er på deltid – men nu er de det og har derfor mulighed for at passe deres børn. Jamen er det så forfærdeligt? Det er kvinder, men der er også mænd. Der er masser af mænd, der er på deltid, og som gerne vil have mere tid sammen med deres børn. Hvorfor skal vi dog ikke lade dem få lov til det, og hvorfor skal vi ikke gøre det attraktivt ved at tilbyde halvdagspasning gratis?

Jeg har lavet min egen lille research. Det har jeg været nødt til, fordi her i kommunen kan jeg jo ikke få et flertal etableret for at gå ud og lave en undersøgelse. Forud for børneplanen var man godt nok ude og spørge om en hel masse, men man spurgte jo ikke om, hvorvidt forældrene kunne være tillokke af et gratis halvdagspasningstilbud.

Men i min egen private research er der en overbevisende interesse for, hvis man kan spare de her penge, at få en halvdagspasning. Der er rigtig mange børnefamilier, som har mulighed for med en fleksibel indretning af deres arbejdsliv at få mere tid til børnene.

Det havde i sandhed været en børneplan og ikke den her såkaldte børneplan, som er en forældre- og pædagogplan. Den giver maksimale muligheder for, at forældre kan komme af med deres børn, det gør den, det er virkelig til yderste punkt, så kan man komme af med sine børn, når man har brug for det. Men det er ikke nødvendigvis i barnets tarv, at forældrene på den måde kan komme af med børnene, så meget de vil. Det er ikke nødvendigvis i barnets tarv.

Jeg tror faktisk ikke ret mange herinde kan føre bevis for, at det er barnets tarv, at man er væk 8-9 timer fra sine forældre og så kommer hjem der i rush hour, og så bliver kulet i seng lige før fjernsynstid. Det tror jeg faktisk ikke er særlig børnevenligt. Men alligevel taler man om, hvor god man har været ved børnene ved denne her såkaldte børneplan.

Jeg synes, man skulle tænke på, at vi i dag lever i et informationsamfund, hvor vi har mulighed for at indrette vores arbejdstid og -sted fleksibelt. I et industrisamfund skulle man ud på fabrikkerne og alle mulige andre steder, og der kunne man ikke. I dag kan vi. Hvorfor udnytter vi ikke de muligheder? Det ligger lige for.

Til sidst vil jeg bare lige sige omkring processen, at det var helt underligt at høre Inger Marie sådan tolke Charlotte Wieth-Klitgaards bemærkning. Jeg synes, jeg tolkede den i en lidt anden retning. Jeg tolkede den som en kærlighedserklæring. Jeg opfattede det så-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

dan, at Charlotte Wieth-Klitgaard stod heroppe og sagde, at hun elskede dem, hun nu var sammen med. Det var overraskende, men sådan hørte jeg det. Måske har man ikke i udgangspunktet elsket os, men det gør hun nu, fordi dem, man nu må være sammen med, kan man lige så godt elske. Så det kvitterer jeg for, Charlotte Wieth-Klitgaard, at der fra jeres side, og det vil vi da også prøve, om vi kan leve op til, det kan jo ikke udelukkes.

Men bortset fra det synes jeg, om end forløbet var langt, alligevel, at jeg også vil kvittere for, at vi nåede i hus med en budgetaftale, som jeg alt i alt og rammerne taget i betragtning synes er et meget godt udtryk for sund fornuft. Og for at slutte, hvor jeg startede: et godt, flot skridt mod højre.

Karin Storgaard (O): I forbindelse med 1. behandling af budgettet sagde jeg i mit indlæg, at overborgmesterens budgettale i år nærmest var status over, hvad der er sket de sidste mange år, og det var måske også en afslutningstale. Det kom til at holde stik. Om det så også er afslutningen på et socialdemokratisk styre af København, må tiden vise, men vi vil vist gerne have et systemskifte.

I modsætning til sidste år blev Dansk Folkeparti som en af de første inviteret til møde hos Kramer. Jeg hørte Venstre fortælle et eller andet sted, at de havde været der i 20 minutter, men så kan jeg sige, at vi har været der en time, så det var jo noget længere. Det var vist lige det, der var sat af, en time.

Jeg skal så sige, at jeg syntes, det var et godt møde. Altså vi gentog, hvad vi havde sagt i vores budgettaler her i salen, uddybet vores krav og var også inde på økonomien. Vi syntes, at ånden på mødet var positiv, men det var tilsyneladende ikke nok, fordi det førte ikke til, at Dansk Folkeparti blev inviteret flere gange. Jeg er ellers overbevist om, at næsten samtlige partier kunne have været med i et bredt forlig herinde, men det har man så åbenbart ikke ønsket.

Jeg synes også, det er meget egoistisk. Når man sådan ad omveje hører, at nogle partier er så egoistiske, at de ikke ønsker at være i lokale med det ene eller det andet parti, så synes jeg, det kan være svært at få løst et problem, når man måske er enig om mange af de politiske problemer.

Men hvad mener Dansk Folkeparti så om budgettet? Jamen vi synes faktisk taget også, det er vores budget, selv om vi ikke er med i forligskredsen, og selv om der også er nogle ting, som vi ikke er helt glade for. Men i det store og hele er det vores budget. Jeg går gerne rundt og siger, at det næsten er Dansk Folkepartis budget, fordi de fleste af de ting, som vi har talt om herinde, og som vi i øvrigt i flere år har fremsat ønske om, er med i det forslag, der ligger her. Så kan det godt være, der skal være flere penge til det, men det kan vel komme hen ad vejen.

En flerårig ældreplan, jamen det er også, hvad Dansk Folkeparti flere gange rundt omkring har udtalt sig om. Vi kommer nok ikke videre, uden at vi får en plan over flere år, og det var, ligesom man gjorde med børneplanen, at man så kom ind på ældreområdet.

Vi synes, det er godt, der kommer nogle ombygninger af alle de mange boliger, så det kan blive moderniserede, kan blive tidssvarende boliger, de ældre skal bo i. Det er jo det, vi har spurgt efter mange gange.

Der er et problem, synes vi. Det er, når vi hører, at der bliver færre ældre helt frem til 2014. Jeg er altså ikke sikker på, det er rigtigt, fordi det er ikke ret længe siden, der sagde

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

man, jamen det var omkring 2008, 2010. Nu er det så blevet til 2014, og hvorfor det, fordi jeg kan ikke rigtigt se, at der er nogen forskel på for et år siden. Men nu er det altså 2014. Jeg er overbevist om, at det ikke passer, og det bliver omkring 2008, 2010, og der får vi så problemet, fordi vi ikke har tilstrækkelige boliger for de ældre, der er ombygget.

Hvad vi også synes, der er godt, der er med her, som man er enig om, er fortsættelse, det er kun en lille ting, men fællesspisning for de ældre rundt omkring i byen, jeg tror, det er 12 steder i alt, så vidt jeg husker. Det synes vi er ganske udmærket. For det er ikke kun det, at man spiser sammen, der er altså også noget socialt i det, og det betyder meget for mange ældre, som måske er alene, ikke rigtig har nogen at snakke med, at de kan gå ned og spise sammen og få en snak med nogle andre.

Så er der demensområdet, og det er jo ingen hemmelighed, at Dansk Folkeparti gerne ser, at der bliver brugt flere midler på demensområdet. Der er så også flere steder i byen, hvor man laver nogle tiltag. Det er stadig væk ikke helt nok, men det er dog et skridt på vejen, og det er vi helt tilfredse med.

Så er der boligforbedringer til voksne handicappede og psykisk syge. Vi synes, at det er rigtig mange boliger, man tager fat på og gør noget ved. Det er f.eks. 345 handicapboliger, det er da noget, man kan tage og føle på. Vi ved jo godt i Dansk Folkeparti, at de står der jo ikke i morgen, så er de ikke lavet om, renoveret, eller der er bygget flere, det tager noget tid. Men det er også derfor, der er en plan, og det er derfor, vi synes, det er godt, man kan komme i gang med det.

Et andet område, der er givet flere penge til, hvad vi synes er fint, er de frivillige organisationer, som jo gør et kæmpearbejde. Der er jo en gang om året, tror jeg, et årsmøde, i hvert fald når man sidder i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, hvor man kan deltage, og der har jeg da i hvert fald erfaret, at det er rigtig gode ting, de har gjort. De har altid fået lidt småpenge hen ad vejen, om det så har været til kontorfaciliteter, eller om det har været til andre ting. Men nu ser det ud til, at de har fået lidt flere penge, og det synes vi er meget tilfredsstillende.

Så er der selve bygningsvedligeholdelsen, og det er jo noget, som bl.a. Dansk Folkeparti har råbt på i mange år og sagt, at der er et efterslæb. Det ligger vel, jeg ved ikke, 2-3 borgmestre tilbage eller sådan noget lignende, men man er jo ikke rigtig kommet videre, fordi der stadig væk ikke er penge nok, og fordi det trænger mere og mere. Fordi alle ved jo, at jo længere vi venter, jo dårligere bliver bygningerne, jo mere nedslidte og dårlige bliver de. Så vi synes, det er vigtigt, at der er nogle penge, ikke nok, det må vi erkende, men vi synes i hvert fald, det går den rette vej.

Der er også flere penge til idrætsanlæg. Det er et vigtigt område, der er flere og flere københavnere, der vil benytte idrætsanlæggene, og der er ikke nok anlæg. Der er tale om, at vi skal have to nye svømmehaller, det er fint, men heller ikke her må vi glemme, at vi skal renovere de gamle anlæg. Der er jo mange af de ældre anlæg, som i hvert fald med mindre penge end nye anlæg kan blive renoveret.

Så er der en ting, jeg blev gjort opmærksom på, som jeg har undret mig lidt over. Det er, at Emdrupbadet ikke er nævnt nogen steder. Det er i hvert fald et bad, som er meget forsømt, og der er mange, som benytter badet. Nu har det jo ikke været med i budgettet, og jeg er først blevet opmærksom på det nu, men det er klart, at jeg vil stille nogle spørgsmål til det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Så er der børneplanen. Det er jo en plan, der blev vedtaget sidste år, og vi satte rigtig mange penge af, og det er også fint, og vi har lovet pladsgaranti, og det er vi også med på. Det, vi så kan blive lidt bekymrede ved, er, når vi rundt omkring ser, at der opstår ledige pladser. Vi vil bare gøre opmærksom på, vi har gjort opmærksom på det før, men vi vil gerne gøre det igen, at det er meget, meget vigtigt, at vi, hvis der opstår for mange tomme pladser, så ikke bare bevidstløst bygger videre, fordi nu har vi sat så mange penge af, men at vi så lige stopper op og siger: Kunne vi bruge nogle af de penge til nogle af alle de andre ting, vi gerne vil have lavet her i byen? Det synes jeg i hvert fald er vigtigt at tænke på.

Så vil jeg gerne lige fortælle kort om nogle af de underændringsforslag, vi har stillet. Det er ikke så mange, men det er da nogle.

Dansk Folkeparti ser gerne, at Grøndalscentret får tilført nogle flere penge, og den er faktisk nedslidt mere end taget. Faktisk taget burde hele bygningen renoveres, eller der skulle opføres en helt ny hal. Vi synes, det er vigtigt, at man undersøger, om man ikke skulle ændre lidt på den opfattelse, man har i øjeblikket, fordi man skal jo alligevel have folk ud af bygningen, når man skal lave taget derude.

Skulle det ikke være muligt at finde nogle penge, så man i hvert fald kunne få renoveret det hele? Vi har fundet lidt småpenge bare for at komme lidt videre og vise den gode vilje. Vi ved godt, der skal bruges betydeligt flere penge, men vi mener, at med de penge, som vi gerne vil have yderligere tilført, vil der i hvert fald være mulighed for at undersøge, hvad det vil koste at få hele Grøndalscentret renoveret eller nybygget.

Vi har også en anden ting, som måske er lidt ny, men vi synes, når man kommer i København måske om aftenen, så ser der mange steder lidt mørkt ud og måske specielt på mange af vores bygninger, som er værd at kigge på. Hvad med Rådhuset, hvad med Storkepringvandet, for bare at begynde et sted, men der er mange andre bygninger. Der er jo kun få bygninger, der er belyst, enten private eller Christiansborg, det er jo ikke os, der forhåbentlig skal betale det. Men vi ser gerne, at vi kunne starte med at sætte mere lys på Rådhuset, Storkepringvandet, og vi mener, at vi har fundet pengene til det, der kunne afsættes 3 mio. kr. i 2005 til det.

Så er der Ring 2, som er hensigtserklæring nr. 43, og der står jo i hensigtserklæringen i 2. afsnit, og det er mest der, vi vil ind og sige, at der bør strammes lidt op. Der står:

”Der skal desuden arbejdes for en gennemførelse af en bæredygtig og langsigtet løsning på de trafikale problemer i området.”

Jamen det skal der da, men hvorfor kommer man så bare med to linjer og tror, at det så er i orden? Det er en hensigt om, at det vil man gerne en eller anden gang på sigt eller aldrig, men så har man i hvert fald vist sin gode vilje ved at nævne det. Men så lad os da sætte en dato på, hvis man virkelig mener, man vil gøre noget ved det, lad os sige 1. juli 2005, der skal vi gerne se at komme videre. Så derfor har vi sagt, at det bør der stå i det, der skal være en løsning, hvor man i hvert fald har forslag til den 1. juli 2005, og det er altså ikke svært at få lavet det, det kan man sagtens nå til den dato.

Så er der hensigtserklæring nr. 46, og det er flere havnebade. Jamen det er en god ting med flere havnebade, det har jo fungeret godt, når vejret ellers har været til det, bortset fra at Dansk Folkeparti synes, at ni havnebade måske er lige sådan i overkanten, kunne vi ik-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

ke sige tre, det lyder mere realistisk, og så kunne vi bruge de resterende penge til noget andet?

Så er der en del af Venstres ændringsforslag, som vi vil stemme for, og jeg har bemærket, at Venstre i alle sine ændringsforslag og hensigtserklæringer osv. har henvist til finansiering. Det synes vi er en god ting. Vi er selvfølgelig enige i, at der både skal flere penge til pleje, service og ældre og også sådan, at de ældre får mulighed for at komme i bad mere end en gang om ugen. Altså efterhånden er der ikke ret mange i Danmark, det skulle da være, hvis man ikke havde bad, som ikke går i bad eller nøjes med at gå i bad en gang om ugen. Så hvorfor skulle de ældre ikke have mulighed for det?

Til Enhedslisten vil jeg sige, at Enhedslisten har jo nogle glimrende ændringsforslag, og vi kan faktisk taget nikke til dem alle sammen, men det er utrolig mange penge, der er sat af, og det er der, problemet er, for sådan som vi læser forslagene, så er det de samme penge, man bruger tre gange eller mere måske, og det har vi det altså lidt svært med, fordi vi jo ikke kan skaffe flere penge end det, der er her. Men vi vil gerne give applaus for, at det er nogle rigtig gode forslag.

De Konservative, Mogens Lønborg, omtalte det her med halvdagsinstitutioner og i øvrigt også fleksibel børnepasning, som er en af Venstres hensigtserklæringer. Halvdagsdaginstitutioner, jamen det var jo slet ikke så tosset, for hvorfor er der så mange mennesker i dag, som arbejder på nedsat tid, som ikke gider hente deres børn i institutionen, men siger, de har heldagsplads, lad bare Sofie blive der resten af dagen, fordi så kan vi lave noget andet. Det kan man sagtens sige en dag indimellem, men hvis man ofte har det på den led, så kunne det måske være smart at sige, jamen så lad os få en halvdagsinstitution og så oven i købet gratis, det må da være et incitament til, at man kan synes, at det var en god ide.

Men i det hele taget fleksibel børnepasning, som Venstre også er inde på, begge hensigtserklæringer er Dansk Folkeparti indstillet på at støtte.

Så det var, hvad vi havde fået ud af det budgetforlig, som vi, bortset fra at vi ikke var med, synes, der var rigtig gode ting i.

Abderrahman Ben Haddou (D): Ikke overraskende er vi i CD også meget tilfredse med den aftale, der ligger fremme til beslutning i dag.

Vi mener, at man har forsøgt så vidt muligt at fordele pengene uideologisk efter de forskellige partiers ønsker, og hvert parti har haft sine egne ønsker til dette budget, og nogle er blevet opfyldt, andre er ikke, men alt i alt har vi mødt hinanden på midten. Så man kan roligt sige, at der er tale om et rigtigt CD-budget.

Som Mogens Lønborg sagde heroppefra, har det været nogle svære betingelser, og jeg tror også, der er flere talere, der har sagt heroppefra, at det har været nogle svære betingelser, fordi vi bl.a. var bundet af, at realvæksten ikke måtte overskride 155 mio. kr.

Derudover ved vi også, at vi kan blive bonnet af den siddende regering, hvis vi sætter skatten op. Udgangspunktet ved vi også fra starten af var minus 30 mio. kr. Så fik vi lavet lidt om på regnskaberne, var lidt kreative, som man kan sige, lidt Brixtofte-agtige, men inden for lovens rammer fandt vi nogle penge, sådan så der blev lidt til vedligeholdelse. Der blev lidt til at forebygge inden for det sociale område og inden for ældreområdet. Det er lige det, som fanger os i CD, det er netop ordene vedligeholdelse og forebyggelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Venstre har også givet os grønt lys for, at det her egentlig er fornuftigt, det er, som det blev udtrykt af Martin Geertsen heroppefra, et skridt i den rigtige retning. Det tager vi som en kompliment i CD, og det tror jeg også, De Konservative tager til sig, netop et bevis for, at når Venstre som et liberalt parti siger, det er et skridt i den rigtige retning, så viser det også, at vi har haft indflydelse på SF og på Socialdemokraterne til at føre en uideologisk socialistisk politik eller i hvert fald lægger op til et budget, der er uideologisk socialistisk.

Som sagt har det været meget, meget svært, og vi er jo også blevet kritiseret fra især Enhedslisten for, at vi er regeringens nikkedukker eller i hvert fald finansministerens nikkedukker. Men som sagt er der blevet lavet en aftale, og det er den, som er udgangspunktet for de forhandlinger, som overborgmesteren har haft. Det er det, vi er nødt til at følge.

Jeg kan eksempelvis nævne, at CD og venstrefløjene jo egentlig ikke har været så vilde med indførelse af fritvalgsordning inden for ældreområdet. Men der hørte jeg på det område, at Enhedslisten havde jo ikke andet at gøre end at følge og makke ret efter den siddende regering. For situationen er den, og det er det, vi ikke har oplevet i mange år, det er jo netop, at vi har en højre-regering, der alene sidder på flertallet og kan pålægge os de love, som de nu synes, og de retningslinjer, som de nu synes, vi skal følge. Sådan er det bare.

Men derudover er jeg også enig med Mogens Lønborg i, at hvis vi er bundet, som vi er, så er der dog andre muligheder for, at vi her i Borgerrepræsentationen som politikere kan påvirke budgetterne bredere, nemlig ved, at vi giver hinanden håndslag på også at kigge på overførslerne. For der er mange, mange millioner, som de forskellige, især fagborgmestrene, siger, at dem ønsker man overhovedet ikke at kigge på.

Jeg er enig i igen, at vi ikke skal have en lang diskussion omkring anlægsudgifterne, de skal overføres. Jeg siger bare, at der er mulighed for, at vi kan diskutere bredere i løbet af et år ved at kigge på overførslerne og derved påvirke økonomien langt mere, end vi gør i dag.

Jeg er lidt ked af, at SF's Charlotte Wieth-Klitgaard følte, at hun ikke rigtigt var sammen med sine venner under budgetforhandlingerne, og at det bedste ville være, at vi fik lavet et SF-budget egentlig, sådan som jeg hørte det. Det lød for mig, som om SF har været udsat for psykisk terror under hele budgetforhandlingsforløbet.

Jeg vil så håbe, at de kan gøre brug af psykologhjælp, som vi også giver lidt af i forbindelse med denne budgetlægning, for vi er virkelig kede af, at vores venner, som vi virkelig havde som vores venner under budgetdrøftelserne, har følt det som en slags psykisk terror at være sammen med os. Det kan vi ikke have siddende på os.

Men alt i alt var der jo også det her med HS, som jo desværre kom ud med et underskud på omkring 200 mio. kr., det var meget, meget svært at finde alle pengene. Dertil skal man også huske, at de penge, man beslutter sig for at lægge i HS-underskud, det er også nogle penge, der tæller med i de 155 mio. kr.s realvækst. Det vil sige, de kan ikke komme udenom. Ergo, hvis man beslutter sig for at lægge 200 mio. kr., så har man allerede overskredet 155 mio. kr. og vil allerede der blive straffet. Så udgangspunktet har været nogle vanskelige forhandlinger.

Men jeg vil da rose mit parti, CD, og De Konservative for at være de to partier, der stod stærkt og i forreste række for at tilføre de 40 mio. kr. til HS, som kom igennem, og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

hvoraf Frederiksberg kommer til at yde 7 mio. kr. ekstra. Det har vi gjort ud fra den tanke, at det vil sikre, at servicen i hvert fald i den patientrelaterede del af HS ikke bliver berørt af besparelser. Der er måske andre muligheder som vedligeholdelse, som vi har opfordret til, indtil HS overgår til regionsstyre.

Vi er også i CD meget glade for ældrepakken. I og med at antallet af ældre falder, så er der skabt en enestående mulighed for, at vi går ind og tager nogle af demografimidlerne og lægger dem over i at forny og renovere vores eksisterende og utidssvarende ældreboliger.

Vi er i CD glade for, at der også er blevet plads til at forbedre legepladserne på skolerne, i fritidshjemmene. Vi er sammen med De Konservative også utroligt glade, som helt sikkert har ført an i forhold til frivilligt arbejde og de 5 mio. kr., som § 115-midler nu er, at de er blevet øget med de 5 mio. kr. Det skal De Konservative have ros for, men vi støttede 100 pct. op omkring de 5 mio. kr., og vi var sammen om det. Det er vi glade for.

Vi er også glade for at have samarbejdende borgerlige kræfter, der arbejder i Borgerrepræsentationen om at skaffe en halv million til arbejdet omkring omvendt integration på Nørrebro, dvs. danske forældre, der frivilligt arbejder for at fastholde deres børn i skoler, hvor der er mange med anden etnisk baggrund end dansk.

Derudover er vi også enige i, at vi skal sætte fokus på at skabe en idrætsfolkeskole omkring Brønshøj Skole, og Grøndalscentret skal også være i centrum, hvad angår de fritidstilbud og aktiviteter, der skal ydes i den forbindelse. Jeg ved godt, vi får et opgør med tiden omkring det, men den glæde, den sorg.

Vi er også glade for, at daghøjskolerne, selv om jeg hører her på det sidste, at der stadig er nogle knaster, sådan set bliver sikret. Vi er også glade for, at der er blevet afsat penge til vedligeholdelse af kommunale boldbaner, de boldbaner, som ikke hører under Københavns Idrætsanlæg, men som hører under Vej & Park. Deres niveau og standard har haltet bagefter i forhold til Københavns Idrætsanlægs boldbaner. Her går vi ind og sikrer, at de som minimum kommer på et niveau, der ligger i hvert fald tæt på de boldbaner, som Københavns Idrætsanlæg administrerer.

Der er også penge til vedligeholdelse af cykelstier og veje. Jeg er godt klar over, det ikke er nok, det siger i hvert fald Mikkel Warming, men 15 mio. kr. til det område er igen et bevis for, synes jeg, at de partier, der sad omkring forhandlingerne, trods de svære vilkår, de havde at arbejde under, også sikrede penge inden for andre områder, andre fagområder, hvor de pågældende partiers borgmestre ikke var til stede. Jeg synes, det er meget, meget vigtigt at få med, at vi ikke har udnyttet denne brede aftale til at hægte andre partier af.

Vi er selvfølgelig også glade for, det er kun begyndelsen det her, at vi går ind og renoverer boliger for psykisk syge. Der er lang vej endnu, det erkender vi, men stadig, hvis man ser på udgangspunktet, minus 30 mio. kr., væksten må ikke overstige 155 mio. kr., skatten må ikke stige, så synes jeg, det er utroligt flot, at vi har kunnet finde penge til også at få startet det her med at renovere boliger for vore psykisk syge.

Så kommer jeg til de forskellige hensigtserklæringer. Der er ikke ret meget at komme efter, andet end hensigtserklæring 67 omkring gratis mad, og der er også en underhensigtserklæring omkring gratis økologisk mad i daginstitutioner, osv. osv. Altså jeg ved ikke, det er lidt svært, når man lige i dag læser i pressen, at økologisk mad måske ikke en-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

gang er så sundt, som man gør det til, så jeg er lidt i tvivl. Det indeholder i hvert fald lidt mere dioxin end ikkeøkologisk mad.

Men i hvert fald kunne man også stille sig selv det spørgsmål, om vi her i Borgerrepræsentationen får sund mad.

Med hensyn til H 41 fra Venstre synes jeg, at indtil det 2. punktum, at man sætter målet ind på integrationsområdet, og ressourcerne på området omlægges, der skal sættes tidligere ind i integrationsrettede tiltag, således at kontakten til det danske samfund øges. Det gælder både børnepasning, skole og arbejdsmarked, det støtter jeg fuldt ud, og det gør CD fuldt ud.

Problemet er det, der kommer bagefter, samtidig skal der i samarbejde med øvrige myndigheder nedsættes tværgående samarbejde, der har til opgave at hindre svindel med dagpenge og andre sociale ydelser. Nu bliver folk lige pludselig gjort til kriminelle, og det ønsker CD ikke. Jeg ved godt, det er et problem, men der er også andre problemer i dette samfund. I øvrigt skal jeg minde om, at det har man den dag i dag. Man har en kontrolinstans, der går ind og tjekker. Hvis man har en indkomst ved siden af ens dagpenge eller kontanthjælp, så bliver det stoppet.

Det kan jeg allerede huske, jeg ved godt, hvis Martin Geertsen tænker tilbage til, da vi sad i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, så fik vi netop sådan nogle tal på, hvor mange man havde opdaget, der modtog kontanthjælp og så samtidig havde hævet løn eller fik løn andre steder.

Så jeg synes, det er dødsrgerligt, at Venstre ødelægger en hensigtserklæring ved igen at påstå, at nærmest alle indvandrere i København er svindlere og humbugmagere. Det er i hvert fald det, jeg opfatter det som.

Med hensyn til H 52 fra Enhedslisten omkring, at man skal kigge på mulighederne for sporvogne, kan jeg sige, at vi godt kan støtte det i CD, men vi er altså mere fokuseret på, at man gør det i yderområderne, der hvor man ikke kan få etableret metro, og hvor busserne er dårligt fungerende, der hvor vejene er brede nok til det.

Men vi synes, det er uhensigtsmæssigt at lægge dem inde i Indre By og skabe kaos. I forvejen har vi store problemer med at få andre trafikanter til at kunne føre sig selv over veje osv. Hvis man derudover skal have sporvogne med blandt dem, det tror vi ikke er en god ide. Men vi vil meget gerne kigge på det.

Alt i alt vil jeg sige, trods nogle synes, det har været en pine at være sammen med os under forhandlingerne, så synes jeg, at det er et utrolig flot resultat, vi er nået frem til. Jeg glæder mig til, at også andre partier, som ikke er med i denne aftale, åbenbart også synes det og ser så også frem til, at beslutningen omkring budget 2005 bliver bredere end de partier, som har skrevet under på den aftale.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Inden jeg giver ordet til Per Bregengaard, så vil jeg sige, at da overborgmesteren og 2. næstformand ikke er til stede, og jeg har behov for at forlade mødet for en kort bemærkning, så skal der indsættes en midlertidig mødeleder. Jeg går ikke ud fra, at der er bemærkninger til, at hr. Ole Hentzen overtager mødeledelsen midlertidigt? (*Klapsalver*). Det gør Ole Hentzen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Borgmester **Per Bregengaard**: Forligsmagerne har en række glade budskaber, og de fremstiller deres forlig som en gaveregn. Men det, de glemmer, når de snakker om de her ting, er jo, at den grundvold, som forliget hviler på, er beskæringer på 200 mio. kr. i driften. Det er alvorlige besparelser, mange af dem også på Uddannelses- og Ungdomsudvalgets område.

Hvis man gør det op, så afleverer området 41 mio. kr., og det får så 1½ mio. kr. tilbage på driftssiden. Det betyder færre midler til bøger, ud af huset-aktiviteter. Det betyder mindre undervisning for eleverne, men ikke for lærerne, der betyder det mere undervisning, som så går ud over andre aktiviteter, forældresamarbejde osv.

Enhedslisten er glad for, at vores begreber om vedligeholdelsesgæld og misvedligeholdelsesrente er slået bredt igennem. Men vi må så sige til Charlotte Wieth-Klitgaard, at det jo ikke er første år, det her omtales og har givet sig udtryk. Det har faktisk været et tema de sidste 4 år.

Forligsparterne giver indtryk af, at de misvedligeholdte skoler er blevet opprioriteret. Det er de ikke, det er status quo med de 25 mio. kr. til vedligeholdelse af folkeskolerne, og så er der en halv legepladspulje i forhold til sidste år på 3 mio. kr. Det er selvfølgelig bedre end ingenting, hvad jeg ærlig talt havde frygtet, men summa summarum, så betyder det altså færre midler til skolernes vedligeholdelse, således som Mikkel Warming har været inde på det.

Gymnasierne er der en særlig problemstilling omkring. Undervisningsforholdene bliver ringere i kraft af de færre driftsmidler, der er pr. hoved. Endvidere så gør elever og lærere i udtalelser opmærksom på, at behovet på driftssiden faktisk er større, hvis man skal prøve at forberede den gymnasiereform, der skal sættes i vandet, og som er besluttet.

Det alvorligste problem på gymnasieområdet er kapacitetsproblemerne, altså det med at skaffe rum til de mange flere elever, som skal være i gymnasierne efter sommerferien. På den konto mangler der 8 mio. kr. til at skaffe plads til alle, der har ret til at gå i gymnasiet.

Sidste år lovede forligsparterne, at der maksimalt skulle være 28 elever i klassen, og efter budgettets vedtagelse kom der flere midler. Jeg ved ikke, om forligsparterne har lyst til at udstede et tilsvarende løfte om maks. 28 i klassen. Det vil jeg gerne bede dem om og så bede dem om at huske på, at det altså kræver rum at indfri dette løfte. Men gymnasieeleverne havde jo succes gennem deres aktiviteter sidste år til at lokke nogle flere penge op af kommunekassen, og det håber jeg altså også, de får i år.

Rikke Fog-Møller (Ø): Dette budget blev et nedskæringsbudget igen på trods af mange partiers store løfter til, hvad det var, der skulle komme ud af det her.

Jeg mindes især SF, som før budgetprocessen sagde: Hvis ikke vi får, så vil vi i hvert fald ikke være med. Jeg taler i denne forbindelse særligt om de psykisk syge. Der var ikke grænser for, hvor meget man skulle hjælpe de psykisk syge med botilbud og alt muligt, og nu måtte man have hul på bylden her.

I den forbindelse synes jeg, det er lidt fattigt. Det er al ære værd, at man har fundet nogle penge til psykisk syge-området, men jeg står her med to notater fra familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen, som fortæller, hvad det rent faktisk vil koste bare at modernisere boliger for handicappede og psykisk syge inden for de næste op til 10 år. Det er et

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

beløb på mellem 40 og 50 mio. kr. om året. Nu er der fundet 26, og det er en aftale, man har lavet frem til 2008, så der skal nok noget til, hvis de samme partier stadig har tænkt sig at lave budget sammen, at få penge nok til at få moderniseret disse boliger.

Der er snak om boliger, som det også så venligt er udtrykt i forligsaftalen, som er ganske små, ofte 1-rums og ofte uden bad og toilet. Men der er altså en del af de folk, der sidder i de boliger i dag, som godt kan se frem til at vente op til 10-11 år, før der er udsigt til forbedringer af deres bolig. Herudover er der en venteliste, som gør et behov for udbygning meget vigtigt.

Det ville jeg gerne ind på her, fordi jeg synes, det er ret vigtigt, at man ikke går ud og foregøgler de psykisk syge, at om ganske få år, f.eks. i 2007, som jo er det tal, der bliver nævnt hele tiden, så er alle problemer på dette område løst, og i hvert fald har vi en garanti på 4 måneder på boligerne. Der kommer til at være 4 måneders ventetidsgaranti måske, men der bliver altså også nogle boliger at vente på, som ikke er værd at vente på, vil jeg sige.

Derfor tilbage til, når vi nu giver de her 26 mio. kr., så burde vi lige tage et kig på, hvad det var for en ønskeliste, der var for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget til budgettet. Der stod nemlig en post på 29 mio. kr., altså en smule mere end de 26 mio. kr., som netop omhandlede bare at kunne opfylde Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets del af den psykiatraftale og den psykiatriplan, der er lavet sammen med HS. For at sige det ligeud, den kommer vi altså ikke ret langt med, medmindre vi vil have folk til at klare det merarbejde for op mod 20 mio. kr. bare ved at rende stærkere. Sådan kommer det til at være. Der er simpelt hen så store problemer på dette område, som ikke er løst med denne budgetaftale.

Så kan det selvfølgelig være, at det er de frivillige, der skal klare det. De får 5 mio. kr., og vi håber så på, at de vil tage hånd om de psykisk syge, så de føler, at der dog trods alt kommer lidt ud af det. Det synes vi er en meget vovet politik at have, ikke at vi ikke støtter, at de frivillige organisationer skal have flere penge, men det er altså ikke dem, som skal gøre det ud for sikkerhedsnettet i vores forvaltning og vores omsorg for de psykisk syge.

Så vil jeg lige sige noget til Mogens Lønborg og til Karin Storgaard. Jeg synes, det er mildest talt og med stærkere ord simpelt hen utilstedeligt, den måde, man omtaler pladsøgende forældre i Københavns Kommune, som om de ikke gider være sammen med deres børn, som om at når de står og banker på og sender os virkelig desperate mails om, at de mangler en plads, så er det spørgsmålet om, at nu vil de ikke være sammen med deres børn.

Man siger, at børneplanen er en ren forældre- og pædagogplan. Jamen det er da rigtigt, det er da en plan for at skaffe pasning, men de folk har da pasningsbehov, og det er da ikke, fordi de gerne vil af med deres børn. Det er da, fordi man har det pasningsbehov, fordi man har et arbejde, man skal passe. Der er ikke den valgfrihed, som Mogens Lønborg lægger op til, at man kan gøre alt muligt andet, og så kan man passe sit barn halvdags eller trekvartdags eller hvad man kan. Den valgfrihed findes ikke for de her mennesker, for så tror jeg simpelt hen, de havde valgt det. Det gør de jo ikke.

Når Mogens Lønborg snakker om, at en lang række FOA-medlemmer er halvdagsarbejdende, så tror jeg måske, det vil være spændende at se, Mogens Lønborg, hvor mange

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

af disse mennesker der får supplerende dagpenge for resten af den arbejdstid, de har. Fordi hvis de gør det, så skal de nemlig have en heldagsplads til deres børn ... (*Afbrydelse*). Jo, det skal de. Jeg har selv arbejdet under de vilkår, og jeg ved godt, hvor hurtigt det kan gå med, at man skal stille op til alt muligt morsomt.

Men kort sagt, dette budget giver ikke på det sociale område, hvad der blev lovet. Jeg synes, der er mange partier, der har været ude og sige ting, som de stillede som hug- og stikfaste krav til, hvad der skulle til, for at de kunne gå ind for budgettet, som i hvert fald ikke er blevet opfyldt.

Ja, sådan kan man gå til det. Enhedslisten vælger at sige, at tingene også kan blive for dårlige, og derfor så stemmer vi ikke for dette budget.

Bente Møller (Ø): Jeg vil i modsætning til Rikke Føg-Møller ikke afvise, at der findes forældre, der kunne være mere tid sammen med deres børn, men som ikke har lyst til det. Til gengæld vil det typisk være børn, der heller ikke vil have ret godt af at være sammen med deres forældre, og som derfor af de sociale myndigheder har fået at vide, at de skal venligst lade være med at hente deres børn i daginstitutionen, før de i hvert fald har været der 7 timer om dagen, for vi vil gerne have lov til at observere, at de har det trygt og godt.

Hvorfor skal børn tvinges til at være sammen med voksne, der ikke gider dem? Det er da et urimeligt krav at stille. Daginstitutioner er ikke pasning, det er pædagogiske tilbud til børn.

Det er underligt med en borgerlig regering, der på den ene side vil have læreplaner, det må være, fordi man næsten tillægger samme indholds krav til daginstitutioner som til skoler, og samtidig siger, det er lidt lige meget, hvor meget man er der, så kan man være der halvtids, og får mor så lige pludselig fuldtidsarbejde dagen efter, så kan man være der fuldtids. Børn har da brug for rimelig trygge rammer og forudsigelighed. De fleste forældre vil vælge at hente børn tidligere, når de kan, men skåne dem for ting som kø i supermarkeder og andet, hvis man kan slippe for at have børn med til det, det er synd for børn og alle mulige andre, der også skal høre på, at det kan de ikke holde ud.

Det mest interessante ved denne debat, som efterhånden ikke er en debat, men oplæsning af synspunkter fra Enhedslisten, har for mig været, at både De Konservative og Centrum-Demokraterne erklærer deres store tilfredshed med denne budgetaftale. Vi samledes om midten, sagde Ben Haddou.

Når man lige for tiden kører på arbejde, som jeg havde fornøjelsen af at se sådan nogle buskilte, der enten er mest grønne og så lidt røde eller meget røde og lidt grønne, der står: "Vi er stadig væk grønne i SF". – Det er måske i hovedet af misundelse over, at I ikke ligesom os valgte at sige nej til det her, eller vi er stadig væk røde og så SF med grøn. Ja, det er da bare Bjarne Feys T-shirt, kunne jeg så sige, for resten af det har jeg svært ved at få øje på.

Sundhedsborgmesteren siger, at de ældre blev en af vinderne i årets budgetaftale. Det er jo løgn. At en så pæn kvinde som Inger Marie Bruun-Vierø fremfører løgnagtige udsagn, synes jeg da er utroligt.

Der er samlet set besparelser på ældreområdet. Der forsvinder 5 mio. kr. fra den grundige rengøring. Nogle kan sikkert huske, hvordan den opstod. Den var en del af budgetaf-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

talen for budget 2001, en af de gange, hvor Enhedslisten var med, og hvor der virkelig kom skub i forbedringer af hjemmeplejen. Det var en af de gode budgetaftaler, hvor vi også kan huske, at SF var noget rødere, og det var Socialdemokraterne også.

Der ville vi i virkeligheden have givet dem, der fik hjælp til rengøring, altså praktisk bistand til rengøring, rengøring hver uge, fordi vi ikke syntes, det var godt nok, at de kunne få gjort rent hver 14. dag. Den generation, der modtager praktisk bistand til rengøring, består for en stor del af kvinder, for hvem stoltheden har været at holde hjemmet pænt og rent og ungerne hele og rene i tøjet, og så tvinger vi dem til at leve med støv, der aldrig bliver fjernet sådan på steder, hvor man ikke lige kan tage det meget nemt, og nullermænd i hjørnerne og den slags.

Dengang kunne vi ikke finde penge nok til rengøring hver uge, og så blev vi enige om, at det var vigtigt, at der nogle gange om året var tid til, at man kunne tage noget af det, man aldrig nåede ellers, og det blev så til den grundige rengøring. De partier, der vedtog det dengang, så hinanden og erklærede: Men vi har en ambition om, at det skal blive bedre, for det her er ikke godt nok.

Hvad er det, man gør nu? Nu kapper man af den, 5 mio. kr., 20 pct., og det skal ikke længere være alle, der får hjælp til rengøring som praktisk bistand. Nu skal det være dem, der har særligt behov. Der findes ikke nogen modtagere af hjælp til praktisk bistand, som ikke har behov for den, så var de nemlig ikke visiteret til det, og derfor har de selvfølgelig alle sammen behov for den grundige rengøring.

I sundhedsforvaltningen har man det ligesom i alle andre forvaltninger efterhånden, at når man bliver præsenteret for de her omstillingsbidrag, så kan man ikke finde nogen steder, hvor man kan skære, og de sidste par år har det så udartet til, at når man ikke kan det, så taler man om driftsoptimeringer. Det er ikke andet end uspecificerede grønthøsterbesparelser, for der er ingen, der ved, hvad de dækker over.

Da vi i udvalget har prøvet at spørge, og det var faktisk ret bredt politisk, hvad det er for noget det her, hvis vi laver nedskæringer, så må vi da også skulle forklare folk, hvad det er for nogle nedskæringer, vi laver. Indtil nu har driftsoptimering været det, der på dansk hedder: Løb hurtigere, for I bliver færre til at løse opgaverne.

I år er det 17,6 mio. kr., der bliver skåret på næste års budget. Så har forligspartierne erkendt, og det er jo dejligt, at der er for få penge i sundheds- og omsorgsforvaltningen, så derfor har de fundet 20 mio. kr. næste år til et forventet merforbrug på 45 mio. kr. Det vil sige, at man siger, jamen I skal finde for 25 mio. kr. mere, for vi ved godt, det har I brug for. Det er altså i alt besparelser for 47,6 mio. kr.

Hvad er det så, ældreområdet har fået tilført? Det er 24 mio. kr. til forbedringer af kvalitet i ældreplejen. De 5 mio. kr. skal bruges til at fortsætte nogle kostprojekter, man satte i gang allerede sidste år, og de 8 lokaler til medarbejderne, fordi der er ændret på distriktsinddelingen, altså er der tilsammen 11 mio. kr. til forbedring af kvaliteten i ældreplejen. Det betyder, at der er samlede nedskæringer på 36,6 mio. kr.

Og så hjælper det jo ikke meget, at man laver bedre boliger og går i gang med at renovere bygningsmassen og alt det, som vi alle sammen synes er godt. Det kan de, der er ældre nu, ikke mærke. De kan mærke det, de mister, og personalet kan mærke, at de skal løbe hurtigere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Så er der blevet en frygtelig masse snak om overførsler i denne kommune, og jeg er ked af, at borgmester Bo Asmus Kjeldgaard ikke er til stede i øjeblikket, men jeg vil håbe, at hans medlem af HS-bestyrelsen har fortalt ham, at et par af hans forligspartnere sidder og udsteder garantier der for, at der nok er 200 mio. kr. eller deromkring, man kan stjæle fra familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen til foråret i overførsler.

Jeg er ikke tilhænger af, eller Enhedslisten er ikke tilhænger af, at man blindt skal have lov til at overføre penge, men vi er tilhængere af, at man erkender, at projekter bliver forsinket. Altså det har været gældende for broer og alt muligt andet, og det kan det også gøre med ting her, både anlæg og andre nye tiltag, man skal implementere.

Så er vi tilhængere af, at man tager konsekvensen af decentraliseringen. Når man lægger budgetterne ud til daginstitutionerne, lader forældrebestyrelserne få indflydelse og de derude sammen prioriterer, at vi gerne vil spare op til en ny legeplads, fordi vi kan se, den er ved at bryde sammen, så er der tale om ansvarlighed, når man lægger penge til side hvert år og prøver at få lov til at overføre dem, for man får jo aldrig penge til en ny legeplads ellers. Den eneste måde, man kan gøre det på ellers, er at overforbruge, altså låne og bruge af fremtiden, og det må man ikke, for man skal være budgetneutral.

Hvis man fjerner overførselsadgangen, så bliver det som, da jeg som ung studerende i Esbjerg jævnligt kunne høre bragene fra området ude ved Vejers og Varde Kaserne, når man i november og december måned havde travlt med at fyre de overskydende militærbevillinger af i krudt og kugler af skræk for, at man skulle blive skåret året efter.

Den fg. formand (**Ole Hentzen**): Den sidste af Enhedslistens medlemmer på talerlisten er Jens Kjær Christensen i 1. runde. (*Jens Kjær Christensen*: Det gælder ikke med taletiden, vel)? Der er fuldstændig ubegrænset taletid til Jens Kjær Christensen inden for de grænser, som forsamlingen almindeligt sætter.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg vil først sige mange tak, mange tak til forligspartierne for en meget inspirerende budgetdebat. Jeg vil også sige tak for et forlig, hvor jeg nok må erkende, at man jo på sin vis kan være glad ved, at man ikke har skullet deltage i de møder, der har fundet sted. Det kom jo til at vare rimelig lang tid, når man betænker, hvad det er, man har måttet høre på ved disse møder.

Det har vi fået en smagsprøve på her i aften. Og altså der fortælles mange røverhistorier fra denne talerstol og mange løgnehistorier, og det er i hvert fald ikke mit temperament heller at skulle påhøre dette, især når der er så lidt bund til den virkelighed, som det er vores opgave at forholde os til.

Det kunne jo have været interessant at få et beåndet indlæg fra denne talerstol om, hvor pragtfuld situationen er, at om ganske kort tid så skal vi i alle udvalgene igen til at finde tilsvarende besparelsesmål sandsynligvis, som vi har skullet i år.

Jeg kan sige, på kulturområdet betyder det selvfølgelig endnu en gang, som det også gør i år, serviceforringelser, og der er slet ikke noget at rafle om. Det undrer mig, at der dog ikke bare er en enkelt tænkende person med mods- og mands- eller kvindehjerte, som vil komme herop og sige, at man synes egentlig, at det er et problem. Man kunne også sige, at det måske er lige meget, fordi man ender jo i en hyggelig snak oppe hos overborgmesteren, hvor man ordner alle sagerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Martin Geertsen var inde på, at Venstre har fået en kniv i ryggen. Det ved jeg ikke noget om, men jeg ved, han sagde, at han stod med en rygende pistol i hånden, og det er ikke afklaret, hvem der er skudt på, så derfor går jeg ud fra, at flertallet indberetter ham til politiet, som Søren Pind plejer at indberette alle andre til politiet.

Hvad angår Mogens Lønborg, så vil jeg også bringe en særlig varm tak, fordi endnu en gang er det lykkedes at give en et indtryk af, hvad der egentlig sker ved sådan nogle forhandlinger. Jeg forstår, det er Mogens Lønborg, der har ført forhandlingen, og jeg forstår også godt, at de 5 mio. kr. til frivillighedsarbejdet er her, budgettet siger bingo-banko, og så er det samtidig med Mogens Lønborg mod højre.

Det lyder meget interessant, især i betragtning af at Mogens Lønborg samtidig glæder sig over den nye budgetmodel. Det er Mogens Lønborg faktisk den eneste, og det skal han have ros for, der har nævnt det. Men Mogens Lønborg har ikke været så venlig at oplyse os om, hvad han opfatter set i sin glaskugle, at det så indebærer, når man skal til at fordele de 200 mio. kr. Det kræver nemlig ikke ret meget kendskab til kommunens virkelighed og de enkelte fagområder, at der ikke er noget fedt, man bare kan komme rendende og skære væk og lægge ned i den her kasse, hvor der skal samles 200 mio. kr. sammen. Det er der ikke. Man skal forholde sig til nedskæringer.

Jeg ved godt, at det er populært på højrekanten at sige, jamen det kan bare effektiviseres, og det kan sælges, det kan udliciteres, så løses alle problemerne. Det er jo de standardsvar, vi har måttet påhøre i ganske mange år. Men det passer ikke, og det er ikke sandt.

Omkring selve kulturområdet må vi sige, at man har strikket et forlig sammen, som på overfladen ser pænt ud ved det, at man har taget højde for, at den københavnske idrætsmasse er i en elendig fatning, der er afsat midler.

Vi kan desværre konstatere, at man jo er veget uden om at tage Bavnehøj Friluftsbad med i denne betragtning. Det beklager vi dybt. Vi mener selvfølgelig også godt, at man godt kunne have udvidet kassen mere. Der var flere penge, man kunne have brugt til idrætsanlæg end til pengegældsafbetaling.

Men når det er sagt, så er det pludselig, så ryger fokus. Hvis man prøver, og det er nok første gang, jeg har oplevet det herinde i Borgerrepræsentationen, da hjælper det ikke at læse forslag alene for sig, man bliver nødt til at læse forslagene set i sammenhæng med hensigtserklæringer. Først der danner der sig nemlig et billede.

Og det er helt tydeligt for andet år i træk nu, at de samme forligspartier faktisk har taget en politisk drejning, uden at de måske selv, i hvert fald ikke alle sammen, er klar over det. Fokus er på det, som Martin Geertsen meget korrekt betegnede som oplevelsesøkonomi.

Det fokus er ikke på alle de grundlæggende kulturinstitutioner, vi har her i byen, og som vi alle sammen, den dag vi møder en vælger, virkelig vil gøre opmærksom på er vores hjertebarn, det er noget af det allervigtigste i et demokrati.

Jeg behøver ikke at nævne folkebibliotekerne, jeg behøver ikke nævne medborgerhusene osv. Her tænker man slet ikke, hverken hvad angår vedligehold eller renovering. Til gengæld på biblioteksområdet har flertallet været så, hvad skal vi kalde det, visionære for andet år i træk at skære ned, så nu har man nået 7½ mio. kr. på 2 år, det er jo godt. Der er ingen overvejelser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Til gengæld er man klar til at lægge 6½ mio. kr. til Copenhagen Eventures, hvilket er et meget besynderligt tal, i betragtning af at det er for lille. Det, Copenhagen Eventures skal bruge, er over 8 mio. kr. Det vil sige, at med andre ord kan man forudse, at der fra kassen eller fra andre midler senere skal skaffes flere penge. Ellers giver det ingen mening, alle kender tallet. Men hvorfor har man så ikke disponeret med det samme, hvis det er så helhjertet? Det er den ene pulje, 6½.

Så er der en i forhold til festivals og andet på 6 mio. kr., hvor hensigten især at dække selvfølgelig Kulturhavns amatørshow af hernede i havnen, for det mangler penge, og ellers bliver det ikke til noget, og det har vi brugt en masse penge på i forvejen, så det vil jo ikke se godt ud.

Det kan man jo også vælge, og det er fint nok. Jeg siger bare, at her er 12½ mio. kr. Jeg kommer ikke engang og kræver skatteforhøjelser på det, jeg siger. Selv inden for de 12½ mio. her kunne man faktisk have disponeret anderledes. Det er jo udtryk for besluttede valg.

Når man så læser hensigtserklæringerne i øvrigt med, så vil man opdage, at det ryk, der egentlig foregår, det fokus, der er, er netop hen til det, der handler, når man smykker ordene, det kreative, design, oplevelsesøkonomi, turister osv. Det er fint nok, det er der ikke noget galt i. Det, der er galt i det her, er, at man ikke vedligeholder det, der er basis; det er problemet i al sin enkelthed.

At man så ikke vil kigge på rytmisk musik, som jeg forstår i andre sammenhænge, MTV handler f.eks. om rytmisk musik, nå man vil ikke kigge på billedkunstudvalg, man har i virkeligheden ikke nogen særlig interesse for de kunstneriske områder, det tror jeg ikke.

Jeg vil så sige noget om nogle af hensigtserklæringerne, fordi jeg vil tro, Ulla Tørnæs, ja man skulle næsten bede Ulla Tørnæs om at lave et særligt skrivekursus en gang om året for flertallet herinde i Borgerrepræsentationen, for mage til uforståeligheder, bogstaver, der er banket sammen i mærkelige sætninger, hvor man ikke helt er klar over, hvad der er gang i, skal man lede længe efter.

Lad mig starte med den, der hedder H 7, deregulering. Bare man ser ordet ”deregulering”, så er det lige før, man hopper lidt i stolen: Hvad er der nu gang i? SF er jo med, for pokker dog, hvad er der gang i, hvad betyder det? Man kan blive ved med at læse dette afsnit gang på gang, og man aner selvfølgelig, at forligspartierne har haft nogle meget grundige diskussioner og har en hensigt med det; de ønsker bare ikke at delagtiggøre os andre i, hvad det er, de egentlig har tænkt. Det er selvfølgelig et demokratisk problem og kan vise sig at blive et praktisk problem. Det er jo en besluttet dereguleringsstrategi, man vil have. Deregulering er et mærkeligt ord, man skal omgås med varsomhed, det kender vi fra Thatchers England, deregulering så det vil noget.

Jeg opfatter med de få kodeord, der er lagt ind i teksten, at man egentlig vil lave nogle andre regler, og det er jo ikke deregulering. Hvor kommer det fra? Hvad er det for en ideologisk hest, der skulle piskes ud på arenaen her?

Nå, videre. Beauvaisgrunden. Vi er glade for, at der kommer nyt medborgerhus, men bare ikke finansieringsformen og de omkostninger, det måtte have. Derfor er der delt afstemning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Så kommer vi til en af de morsomme, det er de idrætspolitiske kreatører, det er den, der hedder H 13, og som handler om, nu kan politikerne ikke mere, nu skal der laves en rækkefølgeplan for nyanlæg osv. Det morsomme i denne sag er jo, at nu vil man have, at det skal være objektive kriterier, der udgør grundlaget for den rækkefølge, man vælger. Det må jeg tage som en indrømmelse af, at det ikke har været objektivt hidtil, og det skal jeg gerne erkende og bevidne, det er intet og har intet med objektivitet at gøre.

Omvendt vil jeg nok påstå, at med kendskabet til de selv samme mennesker, som skal til at udmønte det her, så er det blår i øjnene på sig selv og andre at påstå, at de kunne være objektive. Jeg har sagt det mange gange fra talerstolen her, det er lokale projekter, der driver de politiske heste i lokalbladene for at fighte for deres enkelte små anlæg, og det vil det blive ved med at være, lov mig det.

Derfor har vi, for at det dog skulle give mening, anbefalet, at man stryger ordet ”objektiv” for dog at være sanddru.

Så er vi kommet til den med Københavns Idrætsanlægs organisering, og det er jo også en mærkelig sætning. Prøv at høre her, jeg laver lige et kort citat:

”Der bør ske en drøftelse af en ændret organisering af KI’s opgaver.”

Der bør ske en drøftelse, noget mærkeligt noget, især i betragtning af at de mennesker, der har formuleret det, ved, at arbejdet med at lave en ny organisering er sat i gang, og at kulturforvaltningen og fritidsforvaltningen er blevet sat til at skulle aflevere her før jul et oplæg med udgangspunkt faktisk i kommunalisering. Det er vedtaget.

Så derfor, når man læser det her, forstår man ikke, hvor kommer det ind i forhold til de processer, der er i gang. Ophæver de dem, eller er det sideløbende processer, eller hvad snakker vi om? Derfor har vi hjulpet flertalspartierne ved at tilføje, at det her papir selvfølgelig skal forelægges Kultur- og Fritidsudvalget; ellers kan man ikke se, hvem der er tovholder i denne sag. Men det er måske også meningen, at man ikke skal kunne se, hvor sagen hører hjemme i vores system herinde af udvalg, det står nemlig ingen steder. Det er et samarbejde nemlig mellem to forvaltninger.

Havnebadet H 46. Vi har lavet et ændringsforslag, og jeg vil bare sige til Venstre, at vi ikke vil bindes op på et bestemt antal. Det kan da være, at Venstre er for lidt ambitiøs med sine ni, det kan også være, det er for meget, det vil vise sig, det må selve denne redegørelse jo vise. Det er det ene.

Det andet er, at Søren Pind og Martin Geertsen absolut vil have, at det er nogle ganske bestemte befolkningsgrupper, der skal være nede i Havnegade. Det forstår jeg slet ikke. Jeg ved ikke, hvem man har snakket med, om man har snakket med beboerne på Gammelholm f.eks., eller hvem man har snakket med.

Så det virker lidt overilet og mere lidt som pop. Derfor har vi lavet et ændringsforslag, som alle burde kunne støtte. Det handler nemlig om at lave en plan for etablering af flere havnebade.

Så næsten til sidst vil jeg sige, at flertallet har glemt at indarbejde i den pulje på 6 mio. kr., hvor det naturligt vil høre hjemme, markeringen af 200-året for Københavns bombardement, så det har vi været så venlige at stille et ændringsforslag omkring. Det er jo tidligere blevet konstateret herinde i forsamlingen, at der er et bragende stort flertal for denne sag. Så derfor er det så underligt, at man dog ikke nævner det, når der nu er sådan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

et stort flertal herinde i salen. Så det ser vi frem til, at også Mogens Lønborg vil stemme positivt for.

Der er et problem, ikke blot i denne debat i salen her, alle ønsker bare at komme videre i dagsordenen og få stemt, det ved jeg godt, men der er et problem i den måde, det er lavet på i år, og det er den demokratiske vinkel. Det er fuldkommen uigennemskueligt, hvad det egentlig er, der ligger af aftaler omkring mange af de her hensigtserklæringer, der er. Der ligger utrolig meget stof, der skal udmøntes senere hen.

Det kan folk jo synes er rart og glædeligt, hvis de skal sidde med ved det bord, det ville være fint nok. Men det medfører desværre også en stor grad af uigennemskuelighed om, hvad hensigten egentlig er på de forskellige områder, hvad det egentlig er, man enten skal fighte for eller fighte imod.

Dette også sagt med borgerens øjne, der kigger på det her makværk af sprogligt diletanteri, som jeg vil tillade mig at betegne flertallets skriftlige hensigtserklæringer som. Så please, ring til Ulla, hun kan give jer et kursus.

Den fg. formand (**Ole Hentzen**): Jeg tror, at Jens Kjær Christensen udmærket ved, at borgmestre tiltales med *borgmester* samtidig med deres navn, og ministre er ikke på fornavn med Jens Kjær Christensen, men hedder *minister Ulla Tørnæs*.

Carl Christian Ebbesen (O): Kære Rikke Fog-Møller. Jeg bliver så frygtelig, frygtelig ked af det, når der er nogen, der skælder ud, og især når det går ud over mig og mit parti, så bliver jeg endnu mere ked af det.

Blot for at Rikke Fog-Møller ikke skal være i tvivl, så mener Dansk Folkeparti selvfølgelig, at forældre, der har brug for en vuggestueplads, skal have en vuggestueplads, og Københavns Kommune har pligt til at stille en sådan plads til rådighed. Vi er fuldstændig enige på dette område, og jeg undskylder utrolig meget, hvis det var, at Rikke Fog-Møller havde opfattet det anderledes.

Den fg. formand (**Ole Hentzen**): Tak for det prisværdigt korte og præcise indlæg.

Mogens Lønborg (C): Jeg vil sådan set starte med en ros til Enhedslisten, fordi de så aktivt alle mand af huse tager del i debatten her, det synes jeg egentlig er flot. Alle fem har været på talerstolen og har beriget os med deres betragtninger, men også, og så kommer vi over i den ikke rosende afdeling, med misforståelser.

Nu har vi lige hørt Carl Christian Ebbesen korrigere én misforståelse. Jeg kan sådan set starte der, hvor Carl Christian sluttede, med også at sige, at Det Konservative Folkeparti naturligvis mener, at vi i Københavns Kommune skal have en pasningsgaranti, så man kan få passet sine børn, når man har behov for det. Underforstået, når man er på arbejdsmarkedet, når man er i jobudøvelsen, og man ikke har mulighed for at tilrettelægge den på en sådan måde eksempelvis om aftenen osv., jamen så skal man selvfølgelig have en plads til sit barn. Sådan er det, kære repræsentanter for Enhedslisten.

Hvis man har hørt bare sådan lidt efter i mit indlæg, tror jeg ikke, det var til at misforstå, når det, som blev sagt, var, at fordi der er mange, der i dag har mulighed for at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. oktober 2004**

passe deres børn og læs: gerne vil det, hvorfor så ikke give dem et tilbud om en gratis halvdagsplads?

Nu er fru Bente Møller desværre ikke til stede, for det var fru Bente Møllers bemærkninger, jeg egentlig faldt over. Vi har ikke den opfattelse, at forældrene, sådan det store flertal, ikke ønsker at være sammen med deres børn, tværtimod. Jeg stod faktisk her på talerstolen og sagde, at min egen private research markant viste, at forældrene enormt gerne vil være sammen med deres børn, hente dem efter en halv dag i institutionen og tilbringe noget mere tid sammen med dem.

Derfor vil vi meget gerne give den en god gulerod for det ved at sige: Ved I hvad, I får det helt gratis, så kan I være sammen med børnene den anden halvdel af dagen. Det bliver så misforstået, at vi så at sige mistænkeliggør forældrene for ikke at ville være sammen med deres børn. Det er en besynderlig måde at opfatte det, der bliver sagt her fra talerstolen, på.

Nuvel, selvfølgelig findes der nogle, det ved vi jo, som har travlt med alt muligt andet. Vi ved også, og det tror jeg også, en fru Bente Møller med den profession, hun har, ved, at der er mennesker, forældre, som ikke helt lever op til deres forældreansvar. Det er ikke helt korrekt at stå og sige det fra en offentlig talerstol, det ved jeg godt.

Enhedslisten excellerer i politisk korrekthed, og så må man ikke se virkeligheden i øjnene, som den er, og kalde en spade for en spade og også erkende, at der er forældre, som ikke lever op til deres ansvar, og som måske kan fristes til, hvis de har deres barn passet en hel dag, at få noget andet til at få dagen til at gå med end måske lige at være på arbejdsmarkedet eller måske være på det sorte arbejdsmarked. Sådan er virkeligheden også, at der er nogle. Vi ved jo ikke, hvor mange det er. Jeg tror ikke, det er ret mange, men der er også nogle.

Men det store flertal vil enormt gerne have mere tid, det viser alle undersøgelser, det har jeg også sagt før fra denne talerstol, det vil jeg gerne gentage. Undersøgelser viser, at det vigtigste for børneforældre overhovedet er at få mere tid, og så vil de gerne give afkald på penge. Så det er sådan set de forældre, der gerne vil tage ansvaret for deres børn, som vi vil hjælpe ved at tilbyde et gratis halvdags pasningstilbud.

Så var fru Bente Møller – som jo desværre ikke er til stede i salen – også inde på noget mystisk noget omkring overførsler, og at der i HS, og jeg forstod godt, adressen skulle være sagt noget om, at nu gav man tilsagn om at kunne fylde en 200 mio. kr. over i HS' kasse.

Jeg ved ikke, hvem der har bibragt Bente Møller den opfattelse, men jeg kan i hvert fald – og man har lov til at citere, hvad man selv har sagt – blot sige, at fra min side blev der givet et tilsagn om, at når vi når hen på foråret, hvor vi skal kigge på overførslerne, og hvor vi i budgetaftalen i år har fået indføjret, at vi ikke bare sådan med bind for øjnene overfører mindreforbruget på driftsmidlerne, fru Bente Møller, men at vi der tager en runde og kigger på, hvad der er brug for.

I den forbindelse nævnte jeg, at prognosen for indeværende år viser, at på driftsområdet og ikke anlæg er der p.t., ser det ud til, blevet et mindreforbrug på familie- og arbejdsmarkedsområdet på 220 mio. kr. Hovedparten af det begrundes i, at der ikke kom de børn, som prognosen viste, de er ikke blevet passet. De institutioner, der skulle være bygget, blev ikke bygget, og derfor står man med nogle driftskroner, men der var ikke nogen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

børn, der skulle passes. Jamen skal de så føres over til næste år, for at de børn, der ikke blev passet i 2004, så kan blive passet 16 timer om dagen i 2005? Nej, naturligvis ikke.

Det er jo sådan set sparede penge, og så må man konkret vurdere: Er det så familie- og arbejdsmarkedsområdet, der skal have de penge, eller er det HS? Og da vi i Det Konservative Folkeparti ikke mener, at HS er blevet tilgodeset tilstrækkeligt, så var det, at ordene faldt, et tilsagn om også at tænke HS med ind, når vi skal diskutere overførselssagen her til foråret.

Så var Jens Kjær Christensen også inde på et eller andet, der fortonede sig lidt ud i det mystiske, noget om de frivillige organisationer, jeg forstod det ikke helt. Jeg forstod på Rikke Fog-Møller, at hun i hvert fald var glad for, at de frivillige organisationer havde fået nogle flere penge, og det er vi så sandt også. Men det var, som om det ikke helt var i Jens Kjær Christensens ånd, at de frivillige organisationer havde fået de 5 mio. kr. Men det var sagt meget kryptisk, så det forstod jeg ikke helt.

Så lige til sidst. Mikkel Warming excellerede denne som næsten alle andre gange i at bruge det sædvanlige udtryk nedskæringsbudget. Jeg har ikke hørt i den tid, jeg har været med her, Mikkel Warming ikke bruge det udtryk. Jeg tror også, hvis man går tilbage i tiden, at så er det i hvert fald kendetegnende for Enhedslisten, så længe de nu har eksisteret, at de stort set altid taler om nedskæringsbudgetter.

Paradokset er jo, at den offentlige sektor i Danmark generelt, Københavns Kommune specielt, har haft en kurve, der ser sådan her ud, opad, opad, opad, opad, opad, opad, flere og flere ansatte, alligevel nedskæringsbudget, nedskæringsbudget, nedskæringsbudget. Det er et paradoks.

Men man prøver jo at få befolkningen til at tro på det. Man prøver også at få alle de unge mennesker i demonstrationen i går til at tro på, at der er nedskæringer og nedskæringer. Det er den sædvanlige vildledende manipulation fra den politiske kant.

Den fg. formand (**Ole Hentzen**): Tak for det. Det foranledigede straks Mikkel Warming til at bede om en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): I første omgang kort, det kan godt være, jeg bliver nødt til at komme på talerlisten senere for at forsvare noget af alt det sludder og vrøvl, der blev sagt heroppefra.

Mogens Lønborg har en lidt særlig logik omkring børneforældre. Det hedder, at forældre gerne vil have mere tid til deres børn. Det er jeg enig i, jeg har selv en datter, som jeg er meget glad for.

Men så er det, der er et eller andet galt, fordi logikken, som Mogens Lønborg præsenterer den, virker, som om at hvis forældre kun har deres børn i en halvdagsplads, så får de pr. automatik mere tid.

Jeg kan for mit eget vedkommende og for min kærestes vedkommende sige, at hvis vi med de job, vi nu har, de forpligtelser, vi nu har andre steder, en dag har mulighed for at hente datteren tidligt, så gør vi det. Sådan tror jeg, det er for de fleste forældre. Hvis man faktisk har mulighed for det, så gør man det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Det er en lidt syg logik, der virker, som om at hvis man har betalt for en fuld plads, så skal man søreme også udnytte den, uanset om man har lyst til at være sammen med sit barn eller ej. Det må jo være det, der er konklusionen på Mogens Lønborgs lidt mærkelige måde at diskutere på. Fordi hvis det handler om at tvinge folk til at være sammen med deres børn, det må være det, det er, når de kun må være der halvtids, at det skulle hjælpe. Jeg forstår simpelt hen ikke logikken. Men det er der jo så meget, jeg ikke forstår ved De Konservative og specielt Mogens Lønborg.

F.eks. siger han, at alle undersøgelser viser, at børneforældrene har mere tid. Hvordan en halvdagsbørnehaveplads skaffer forældrene mere tid, blev aldrig opklaret. Hvordan regeringens afskaffelse af diverse orlovsordninger fastholdes i ikke at ville nedsætte arbejdstiden osv., som kunne give forældrene mere tid, har sammenhæng med det, siger han heller ikke noget om.

Så tager man en runde på overførslerne, at det skulle være med bind for øjnene. Jeg kan huske 9. juni 2004, hvor vi diskuterede overførsler – jeg kan godt høre, at det må jeg minde Mogens Lønborg om, når jeg beder om en kort bemærkning næste gang, fordi det bliver jeg nødt til – hvor vi bad Mogens Lønborg specificere, hvad det var for nogle af alle de konkrete overførsler, som Borgerrepræsentationen besluttede, han var imod, og han nævnte ikke en, han kunne ikke nævne en. Enten var det, fordi han ikke havde læst materialet, det kan jeg ikke forestille mig, eller også var det, fordi han også på det møde ligesom på dette møde er fuld af varm luft.

Den fg. formand (**Ole Hentzen**): Jeg vil gøre opmærksom på, at de korte bemærkninger altså er maks. 2 minutter.

(Kort bemærkning).

Mogens Lønborg (C): Det er jo en interessant diskussion omkring vores forskellige logikker. Jeg ved ikke, hvad det er der får Mikkel Warming til at opfatte det, jeg har sagt, som at hvis man bare har en halvdagsplads, så får man mere tid.

Arh, hr. Mikkel Warming, et forældrepar får ikke mere tid, fordi de kun får en halvdagsplads. Det er ligesom lidt den anden vej rundt. Der er i dag forældre, som kun har brug for en pasning den halve dag, fordi de ikke har et arbejde, der forhindrer dem i at passe deres barn den halve dag. Det er den ene ting.

Så er der forældre, som måske har lidt mere brug for en halvdags i dag, men som, når de ser på deres samlede økonomi og kan se, at den lille i vuggestuen og den lidt større i børnehaven nu er gratis, jamen så er der sådan rundt regnet med lidt søskenderabat indregnet for den, der i hvert fald har den høje marginalprocent, ca. 100.000 kr., man kan gå ned i indtægt og så være økonomisk neutralt stillet. Hvor man i sandhed vælger så at sige, vi vil, og endda går lidt mere ned, fordi man egentlig hellere vil være sammen med børnene, end at have et højt materielt niveau, så vælger man faktisk at være sammen med sine børn. Det viser, kære Mikkel Warming, undersøgelser, at det ønsker forældrene i dag.

Men i Enhedslistens ideologi skurrer det jo gevaldigt, fordi der skal man for det første jo ikke have deltidsarbejde, det ved vi jo alle sammen, man vil jo gerne tvinge alle til at være fuldtids på arbejdsmarkedet, Enhedslisten kan jo ikke lide deltidsarbejde. Hvis

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

man vælger deltidsarbejde for at være sammen med sine børn, hvad der rent faktisk er rigtig mange, der gerne vil, så passer det ikke ind i Enhedslistens logik og ideologi.

Den fg. formand (**Ole Hentzen**): Så er det Annette Engell, som er nødsaget til snart at markere for kort bemærkning for at få taletid.

Annette Engell (V): Jeg vil sige, at jeg er lidt enig med Mogens Lønborg i, at det går den anden vej rundt. Jeg har selv børn, der er læge og sygeplejerske, hvor de med hjælp af deres vagter osv. måske kunne supplere hinanden, så de godt kunne hente deres børn tidligere, og de vil også gøre det, når de kan, og det ville selvfølgelig være en lettelse i deres økonomi, hvis de kunne få gratis pladser på den konto, fordi så kunne f.eks. en af dem gå på nedsat arbejdstid.

Jeg vil bare lige sige, Mogens, har du tænkt over, hvilken belastning det er for mødre, fordi de skal så altid være parate til at hente børnene, så denne halve tid ikke bliver overskredet?

Den fg. formand (**Ole Hentzen**): Jeg skal jo formelt påtale, at vi ikke er på fornavn med hinanden fra talerstolen.

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg har fået sådan et lille skilt her af min gode kollega, Gunhild Legaard, jeg ved ikke, om I kan se det, men der står: »Jeg kan forklare det for dig, men jeg kan ikke forstå det for dig.« Det er måske lidt det, det handler om, når Mogens Lønborg er oppe og fortælle om forslaget omkring det her med halvtidsvuggestuepladser eller -børnehavepladser.

Til Enhedslistens Mikkel Warming: Umiddelbart sker der jo det simple, at det kan være en fordel for familien, fordi det måske er en udgift på 100.000 kr., som man ikke behøver at tjene. Det, der er kunsten her, som jeg ikke synes, er kommet klart frem, er, at det ikke er en fordyrende udgift for kommunen. Det er jo der, der er noget at hente.

Så synes jeg, hvis det er et ekstra tilbud til de københavnske børnefamilier, som gerne vil have mere tid sammen med børnene, så skal man jo ikke udelukke sig selv fra at gøre det, specielt ikke når det ikke behøver at koste kommunen flere penge at lave et forslag af denne art.

(Kort bemærkning).

Abderrahman Ben Haddou (D): Jeg glemte at sige, at CD også støtter De Konservatives holdning i denne sag. Altså det her med fleksible daginstitutioner, det gør vi ikke af ideologiske grunde eller vil gå i ideologisk krig med Enhedslisten, men det vil Enhedslisten selvfølgelig.

Men det er ikke det, der er spørgsmålet. Det er et spørgsmål om at gå ud og se på arbejdskraften anno 2004: Hvordan vælger danskerne og dermed også københavnere at arbejde i dag? Situationen er en helt anden, end dengang der var klassekamp. Der er det sådan, at der er nogle parter, der godt kan leve med, at den anden part arbejder deltid.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. oktober 2004**

Det er rigtigt nok, Mikkel Warming, man kan godt tage sit barn ud tidligere, end det er aftalt, f.eks. som fuldtid, men det kan man den ene dag eller den anden dag. Det, vi taler om, er en langvarig løsning, for hvis det skal kunne lade sig gøre, at man får en deltidsplass i en daginstitution, så sørger man også for, at borgeren kun betaler deltid.

Det, Enhedslisten åbenbart vil, er for enhver pris at kæmpe for at fastholde heltidsstillinger, heltidsplasser for måske pædagoger eller andre. Vi i det borgerlige vil hellere kæmpe for at give de bedst mulige tilbud til borgerne i København. Det er der, jeg tror, at diskussionen begynder at vise, at det er de borgerlige, der arbejder for børnefamilierne i København.

(Kort bemærkning).

Rikke Fog-Møller (Ø): Så synes jeg, at Ben Haddou, CD, jeg synes, Dansk Folkeparti, jeg synes, De Konservative skal gå ud og sige åbent, at det, de vil have, er taxameterinstitutioner.

Det her fører direkte over i taxameterinstitutioner, fordi hvis du skal tilrettelægge normeringen sådan, at du har de voksne mennesker, der skal til at passe de børn, der skal være, så vil du få nogle institutioner, som simpelt hen vil stå tomme på nogle tidspunkter, og så skal du se at rykke ind på plads. Og så skal du tvinge forældrene til at være meget præcise omkring, hvornår deres børn skal passes, og jeg tror faktisk, man vil finde ud af, at der er ret få deltidsansatte i dag, der er i den situation, at de helt præcist kan sige, at på det tidspunkt og på det tidspunkt, derfra og dertil, har jeg brug for pasning af mit barn, og ellers ikke. Det vil splitte institutionerne op, det vil gøre de pædagogiske muligheder i institutionerne betydeligt sværere.

Så skal jeg sige, at det jo er sådan i dag, at der findes halvdagsbørnehaver i København, der findes puljeinstitutioner, der tilbyder halvdagspasning, og der tilbyder korttidspasning, og det har man jo lov til at benytte sig af, hvis det er det, man gerne vil. De har nogle særlige pædagogiske overvejelser omkring det her med at få børnene passet kortere tid. Det lyder, som om det er det, der passer godt ind for forældre, der har det behov.

Men jeg synes, det er meget vigtigt, at I melder åbent ud omkring, at det er taxameterinstitutioner, I vil, med de konsekvenser, det har for kvaliteten og for planlægningen i en daginstitution, der kan sigte langvarigt frem og kan give et godt samlet tilbud for alle børnehavens børn.

Den fg. formand (**Ole Hentzen**): Det provokerede Mogens Lønborg til endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Mogens Lønborg (C): Halvdagspasningsforslaget er ikke et taxameterforslag, Rikke Fog-Møller. Det er, som ordet siger, en halvdagspasning, og to gange en halv giver en hel, har vi alle sammen lært, og det er sådan set det, der er hele filosofien, fordi der netop så er mulighed for at bruge ressourcerne langt bedre, som Carl Christian Ebbesen meget rigtigt var oppe og sige. Hele filosofien er, at en plads kan dække to børns behov.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Jeg synes, det er tankevækkende at høre Enhedslistens folk her sådan stå og rutte med skatteborgernes penge på den måde og sige, vi har egentlig kun halvdagsbehov, men det er nu meget rart at have en heldagsplads, fordi det kunne jo være en dag, vi ikke lige kunne nå hjem osv., så er det meget godt at have en hel dag sådan lidt luft.

Hvor er det usolidarisk over for dem, der står på ventelisterne, Enhedslisten, hvor er det usolidarisk, hvis det er sådan, at nogle af dem på ventelisten godt kunne have en eftermiddagsplads, og man selv godt kunne have en formiddagsplads, så fik man saftsusemig et barn mere passet. Men næh, man skal have et tagselvbord hele dagen, selv om man egentlig kun har en halvdags behov.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge Enhedslisten, der nu har været aktiv i denne debat: En person, en R98-medarbejder, der har fri kl. 12, en rengøringsmedarbejder, der har fri kl. 12, ville det ikke være fint nok, om Københavns Kommune sagde: Ved I hvad, I kan få jeres barn passet hele formiddagen gratis, og så er det det. Ville det ikke være fint, ville det ikke være et fantastisk godt tilbud til dem? Så kunne de på vej hjem hente deres børn midt på dagen, og så havde de en god eftermiddag sammen med deres børn. Hvorfor vil Enhedslisten ikke være med til det?

(Kort bemærkning).

Rikke Fog-Møller (Ø): Det vil vi ikke være med til, fordi det er vejen hen mod taxameterinstitutioner. Fordi nu må Mogens Lønborg så fortælle mig, hvis jeg har brug for en kvart plads, kan jeg så ikke komme og bede om det? Hvis jeg har brug for en 26,2 timers plads, har jeg ikke lige så meget ret til det som dem, der siger halvtid?

Det giver nogle enorme problemer i institutionerne i forhold til, hvad nu hvis en daginstitution siger, nu vil de gerne i Zoologisk Have, de kommer først hjem kl. 1, desværre, lille Peter, du kan ikke komme med på tur i dag, for du skal hentes kl. 12, og det er det, der er aftalen her, for ellers skal vi have ekstra pædagoger på, og det er der ikke normeret til. Hvordan skal vi gøre det her? Det bliver et virkelig stort virvar, og jeg synes, det er skredet hen mod taxameterinstitutioner.

(Kort bemærkning).

Abderrahman Ben Haddou (D): Jamen så er sprogstimuleringen, som også er en eller anden form for gratis tilbud til indvandrere i København for at få deres børn sprogstimuleret, det er også sådan omkring de 4-5 timer om dagen, også taxameterstyret. Der kommer man da også lidt rundt, der kommer man også i Zoologisk Have og rundt omkring visse steder, som er meget fornøjelige. Der er børnene jo ikke friholdt for at deltage i nogle af de her aktiviteter.

Det er jo spørgsmålet om, hvordan man kan omstille sig. 2. fase i det her er, at hvis vi går ind og giver en mulighed for, at det bliver gratis at få passet sit barn halvdags, så er det bare op til forvaltningen at skræddersy et pasningstilbud, der passer ind i forhold til de forskellige forældre. Det har vi været vant til mange andre gange, og det kan vi også gøre denne her gang.

(Kort bemærkning).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg tror, vi er ved at nå dertil, hvor vi efterhånden kan slutte denne lille disput. Men det, det i bund og grund handler om, kan jeg forstå, er, at Enhedslistens modstand åbenbart ikke er et konkret forslag om at veksle en heldagsplads til to halvdagspladser, men det er, at man er bange for det skred, der kan ske imod en taxameterordning.

Derfor synes jeg trods alt, at der åbner sig en mulighed for, at vi kommer længere i retning af at udnytte de her ressourcer bedre og imødekomme en række familiers behov i København. Det synes jeg trods alt er gode toner i denne debat.

Mikkel Warming (Ø): Det allermest solidariske ville jo sådan set være at sørge for, at der er daginstitutioner til alle dem, der har behov derfor. Det er jo ikke os, der udsender pressemeddelelser under overskriften ”Stop børneplanen”. Det er vist nærmest Mogens Lønborg, der gør den slags. Børneplanen handler jo netop om at skaffe daginstitutioner til alle dem, der har behov derfor på det tidspunkt, de har behov for det.

Det mest solidariske ville vel også være at sørge for, at arbejdstiden kom ned ved at dele det arbejde, der er, ved at få de arbejdsløse sat i arbejde. Jeg erindrer ikke, at regeringen har modtaget nogen af de mange, mange, mange forslag, Enhedslisten har stillet om det, positivt, tværtimod.

Det mest solidariske ville vel også være at sørge for, at daginstitutioner blev billigere, ja helst gratis. Jeg erindrer ikke, at regeringen har modtaget nogen af de forslag, der er kommet i den anledning, hverken fra Socialdemokraterne med deres 1.000 kr. eller fra os, positivt overhovedet. Det ville vel være det allermest solidariske, hr. Mogens Lønborg.

Så fandt Mogens Lønborg også anledning til at lange ud efter de 35.000 uddannelsessøgende, der stod på Christiansborg Slotsplads i tirsdags, og de 25.000, der i øvrigt demonstrerede i resten af landet og sagde, at det var et forkert grundlag osv.

Altså, det er selvfølgelig meget rart at have fundet en person ud over undervisningsministeren, der ikke mener, der er skåret ned på folkeskolen, der ikke mener, der er skåret ned på uddannelsesdelen de sidste par år. Specielt sjovt er det, når Undervisningsministeriets egne tal, som de ellers selv er de eneste, der tror på, viser, at fra det sekund, VK-regeringen kom til, fra det sekund, VK-regeringen kom ind og fik ansvaret for kommuneaftalerne, falder tilskuddet pr. elev i gymnasierne og i folkeskolerne.

Det viser regeringens egne tal, som det stadig er komplet umuligt at tjekke, hvordan de er kommet frem til, fordi de offentliggør dem ikke, de offentliggør kun hovedtallene. Men hovedtallene viser faktisk, at denne regering, ja, har tilført ekstra penge til uddannelsesområdet, men har ikke tilført nok til at dække det behov, der er, fordi der er kommet så mange flere elever. Den simple sandhed har de uddannelsessøgende forstået, men det har minister Ulla Tørnæs og Mogens Lønborg ikke.

(Kort bemærkning).

Mogens Lønborg (C): Jeg skal ikke gå ind i en polemik med Mikkel Warming omkring solidaritetsbegrebet, der bliver vi alligevel ikke enige.

Jeg vil bare sige omkring det, der bliver sagt med hensyn til den pressemeddelelse, jeg sendte ud ”Stop børneplanen”, at ærindet med pressemeddelelsen var nøjagtig det ærinde, som nogle daginstitutionsledere ude på Amager havde med at sige: Prøv lige at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

stoppe op engang, fordi vi er faktisk ved at forbygge os nogle steder. Demografien har faktisk vist, at der ikke kom så mange børn. Hvorfor så holde fast i en udbygningsplan, hvis det viser sig, at der ikke har været de børn?

Det statistiske grundlag var mangelfuldt, men indicerede, at vi var ved at ryge ud over kanten og forbygge os. Så er det meget naturligt, at man lige sender en opfordring ud, der siger, prøv lige at stoppe op engang og lad os lade være med bare at køre løs, fordi hvis der ikke kommer de børn, så står vi pludselig med et problem med tomme pladser.

Vi har i dag allerede en masse tomme pladser, vi har sådan ca. 850 tomme pladser her pr. september, 116 vuggestuepladser, og resten er børnehavepladser eller integrerede institutionspladser. 822 plus 45, der er i privat dagpleje, det er tomme pladser.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Der er ikke flere, der har bedt om ordet, så er forhandlingerne afsluttet. Og så skal vi til afstemning. Inden vi skal det, så holder vi en lille pause på 5 minutter, så vi lige kan få alle afstemningerne kørt ind i systemet. Så der er en pause på 5 minutter.

Afstemningen vedr. sag nr. 369/04, 2. behandling af Københavns Kommunes Budgetforslag 2005 og budgetoverslag for 2006-2008 kan ses i beslutningsprotokollen fra mødet den 7. oktober 2004.

=====

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Stedfortræderne, undtagen Kim Christensen, skal forlade salen, idet vi nu overgår til behandlingen, der ikke omhandler budgettet. Jeg vil sige tak for deres tilstedeværelse.

=====

5) BR 466/04. Indstilling om "Etape 2 - Vurdering af ændret ressortfordeling og forvaltningsstruktur i Københavns Kommune"

Indstilling om, **at** Borgerrepræsentationen tiltræder følgende temaer til analyse i projektets etape 2:

- Tværgående styringsopgaver og ledelsesprocesser i Københavns Kommune, herunder strategisk planlægning/byudvikling, økonomi, IT og personale
- Børne- og ungeområdet
- Fysisk planlægning, kommune- og lokalplaner samt miljøplaner
- Tilbud til ældre, handicappede og psykisk syge
- Integration

samt **at** økonomiforvaltningen bemyndiges til at igangsætte udbud af ovennævnte 5 analyser og efter forelæggelse for 7 direktørkredsen at vælge konsulenter til løsning af opgaven. Udgifterne hertil afholdes inden for Økonomiudvalgets økonomiske ramme.

Som det fremgår af Økonomiudvalgets beslutning af 28. september 2004 skal Borgerrepræsentationen også tage stilling til de af Enhedslisten fremsatte ændringsforslag.

(Økonomiudvalget)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Sven Milthers (F): Det, der bringer mig på talerstolen, jeg ved godt, det var en diskussion, der kunne have været taget under budgetdebatten, men vi har vurderet, at det skulle tages under den selvstændige debat her om MUUSMANN-rapporten. Det er tidsplanen for gennemførelsen af en eventuel ny styrelsesvedtægt.

Sagen er jo den, at kommunalreformen, uanset hvad vi måtte vedtage i Københavns Borgerrepræsentation, så er den aftale, der er indgået mellem de to regeringspartier og Dansk Folkeparti, formuleret sådan, at opgaverne først flytter plads, flytter ansvarlig myndighed pr. 1. januar 2007.

Det forslag, der ligger her, indeholder henvisning til bilag 1, når man kigger på det materiale, der er udsendt sammen med tillægsdagsordenen. I det står der, at Borgerrepræsentationen primo 2005 skal træffe beslutning om eventuelle ændringer i ressortfordeling og forvaltningsstruktur, og – det vigtigste – implementeringen af disse ændringer skal forberedes i 2005 og gennemføres med virkning fra 1. januar 2006.

Det vil sige, at man ønsker altså at gennemføre en ressortomfordeling på et tidspunkt, hvor der ikke er foretaget en omlægning af opgavefordelingen for så vidt angår de amtskommunale opgaver. Det er jo dem, der primært skifter plads.

Det må føre til totalt kaos i Københavns Kommune i 2006, hvis man gør det. Enten skal vi lave en midlertidig indplacering for 1 år, eller også så skal vi altså have et særligt udvalg for alle de opgaver, der skal forlade os. Jeg ved ikke, hvad man har tænkt sig, men det er i hvert fald ikke nogen særlig hensigtsmæssig løsning at pege på, at det skal gennemføres pr. 1. januar 2006.

Det er som et bilag til det 3. ”at”, som man har taget til efterretning i Økonomiudvalget, men jeg har forstået på sekretariatet, at alle emner i hele sagen kan tages op til debat her. Jeg skal derfor på SF’s vegne foreslå, at der indføres et nyt ”at” i hele det her, som lyder som følger:

”At en ny styrelsesvedtægt først vedtages i maj-juni 2006 med henblik på, at implementeringen gennemføres 1. januar 2007, hvor Københavns Kommune overdrager en række opgaver til staten, regionsrådet og en række selvejende institutioner, således som det fremgår af regeringens aftale med Dansk Folkeparti om strukturreformen. Den i bilag 1 skitserede tidsplan ændres i overensstemmelse hermed.”

Dette er simpelt hen et spørgsmål, efter vores vurdering, om simpel logik og fornuftig administration og styre af det her. Der er ingen grund til at haste en ressortfordelingsdiskussion igennem i det meget tidlige forår 2005, hvor vi faktisk end ikke kender den endelige opgavefordeling mellem de forskellige niveauer.

Derfor appellerer vi til Borgerrepræsentationen om dybest set at omgøre den hensigtserklæring, man lige har vedtaget med et snævert flertal, for den hænger ikke sammen med virkelighedens verden.

Jeg skal gerne omdele forslaget til dem, der måtte ønske at se det, for at man kan tage stilling til det, men der er simpelt hen ikke sammenhæng i den beslutning, der er lagt op til i kraft af økonomiforvaltningens bilag 1 til denne sag. Så derfor håber vi meget, at der kan skabes flertal for en holdbar beslutning i stedet for en, hvor man alligevel primo 2005 må konstatere, at dette ikke nytter noget, for man ved ikke, hvad det er for opgaver, man skal lave ressortfordeling på grundlag af.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Borgmester **Søren Pind**: Må jeg ikke ganske kort i forlængelse af det, Sven Milthers gør Borgerrepræsentationen opmærksom på, i al stilfærdighed prøve på at sige til Borgerrepræsentationen, at efter de oplysninger, der nu foreligger, og efter de objektive fakta, der nu er forelagt for denne sal, så giver det ikke mening at vedtage det forelagte.

Jeg må på det kraftigste appellere om, også set i lyset af, hvordan denne sag egentlig har været behandlet i Økonomiudvalget, hvor der gentagne gange fra særdeles fremtrædende medlemmer af de forskellige grupperinger, som står bag flertallet i den tidligere vedtagne hensigtserklæring, har været tilkendegivelser om bredde, en ordentlig gennemskuelighed og en sikkerhed i de beslutninger, der træffes, jeg må appellere om, at man ikke stemmer for det af Sven Milthers stillede forslag. Jeg synes ikke, det har særlig meget med politik at gøre. Jeg synes, det er synd, hvis også denne sag i denne valgperiode skal være præget af kaos og strid.

Mikkel Warming (Ø): Det ville have været så rart, hvis en repræsentant for det flertal, der markerede sig i forbindelse med budgetforliget og lavede en hensigtserklæring, også ville gå på talerstolen og forklare, hvad det er, man vil, hvad tidsplan det er, man forestiller sig. Sven Milthers har mange rigtige pointer og har et godt og fornuftigt forslag i forhold til, at hvis man insisterer på den proces, der ligger her, jamen så giver det ikke mening ikke at vedtage SF's forslag.

Jeg ville have ønsket, at man gik op og argumenterede, også for det demokratiske i den proces, man har lavet, hvor man har kortsluttet diskussionen om, hvordan vi kommer videre, ikke med styrelsen af København, for den diskussion har Borgerrepræsentationen sådan set taget stilling til 9. juni, men hvordan vi kommer videre med at diskutere opgavefordeling og snitflader.

Denne sag har en noget lang og ret særegen historie, og så siger jeg det diplomatisk. Eftersom der ikke rigtigt har været lejlighed til at diskutere det så mange gange før, så vil jeg godt ridse det op alligevel.

Det her begynder jo eller burde være begyndt for nogle år siden, nemlig da Enhedslisten i forbindelse med budgetvedtagelsen i efteråret 2001 fik vedtaget, at der i løbet af 2002 skulle forelægges en evaluering af, hvordan det gik med den opgavefordeling, der var her i kommunen mellem forvaltningerne. Man skulle se på de snitfladeproblemer, der var og komme med et oplæg til, kunne man flytte rundt mellem forvaltningerne.

Det forslag lagde økonomiforvaltningen i en skuffe og låste skuffen og smed nøglen væk. Af forskellige grunde, og man kan spekulere over hvorfor og hvordan kommer det pludselig frem igen her i foråret, nu med en overbygning, der hedder, at vi skal have en helt ny styrelsesmåde. Der skal være flertalsstyre, og Borgerrepræsentationens skal begrænses, og der skal være klare linjer og hvad ved jeg af forskellige ting og sager.

Det tager Borgerrepræsentationen faktisk stilling til 9. juni og siger nej, der skal ikke ske ændringer i denne valgperiode af Københavns Kommunes styrelsesvedtægt, der skal ikke ændres styreform i København, men der skal selvfølgelig ses på snitflader.

Så kommer så efter sommerferien denne rapport, som, hvis man skal sige det diplomatisk, ikke holder sig inden for den ramme, Borgerrepræsentationen har sagt. Den indeholder mindst talt mange bud på, hvordan København kunne ændre styreform, hvordan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

flertalsstyre og enhedsforvaltning og alt muligt andet pludselig kunne indføres i København. Faktisk lægger det i en række sammenhænge op til at være en forudsætning for de ting, rapporten peger på.

Nu vil man så gå videre, uden at den har været diskuteret ordentligt efter min bedste overbevisning i Økonomiudvalget, fordi da den skulle diskuteres, da lå der en flertalsbeslutning om, hvordan man gik videre. Så er der altså ikke meget grin ved at gøre det, så er der ikke meget idé i at gå videre.

Det lugter af, at nogle stadig har ambitioner om at ændre styreformen. Jeg synes, det er problematisk, for at sige det pænt, og jeg synes, det er skidt, fordi det, der er stort behov for, er at komme i gang med at løse nogle af de snitfladeproblemer, der er med opgavefordelingen her i kommunen.

Vi tror ikke, og jeg vil godt spørge specielt repræsentanter for flertalspartierne: Er I sikre på, der er behov for endnu en konsulentundersøgelse til at kigge på de snitfladeproblemer? Da jeg læste rapporten, må jeg erkende, at der havde jeg det sådan, at de problemstillinger, der blev beskrevet, konkrete snitfladeproblemer, ikke var ukendte, dem vidste vi, der var, vi vidste, der er fordele og ulemper ved at flytte rundt, også som rapporten antyder, man kan gøre.

Derfor stillede vi et forslag og genfremsætter nu, et forslag, der hedder, at alt det her med tværgående styringsopgaver og ledelsesopgaver osv. osv. osv., det, der kort sagt handler om at ændre måden, man styrer kommunen på, glem det. Lad os tage fat på de konkrete snitfladeproblemer, lad os tage fat på de konkrete problemer med opgavefordelingen, som der er, få dem løst, meget gerne i den tidsplan, SF foreslår, for det giver mest mening, og så drop det pjat med endnu en konsulentrapport. Vi kender problemerne, vi ved, hvor de er, så lad os få dem løst i stedet for at bruge flere penge på konsulenter.

Karen Hækkerup (A): Jeg tror, det er vigtigt, at vi kommer i gang, og at vi sørger for, at vi er parate, når strukturreformens ændringer træder i kraft. Jeg synes, det er enormt vigtigt, at der bliver tid til at tage den politiske dialog, også når vi har hørt, hvad de konsulenter har at sige, som vi nu vil bede om at komme med nogle bud. Så for at sikre den demokratiske politiske dialog vil vi ikke stemme for SF's ændringsforslag.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg ser stedfortræder Bjarne Nielsen foran mig, men Bjarne Nielsen må ikke være her længere, fordi Bjarne Nielsen kun var indkaldt til behandling af budgettet, og det er blevet sagt. Så jeg bliver nødt til at bede Bjarne Nielsen om at forlade salen.

Mogens Lønborg (C): Denne indstilling handler om, at vi skal have gennemført et udredningsarbejde, vi skal blive klogere på de her strukturelle problemstillinger, og det er det, vi har givet tilsagn om i denne sag.

Jeg vil også gerne understrege, at det har været en udtalt holdning blandt partierne i Økonomiudvalget og i hvert blandt os Konservative, at vi ikke vil være med til en ændring af strukturen, hvis ikke det er et bredt flertal.

Det er klart, at vi ikke kan gennemføre noget, der er af grundlæggende karakter, med et smalt flertal, en 28/27-afstemning eller noget i den stil, det er uladsiggørligt. Men jeg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

synes, det er ærgerligt, at der ikke er bredere tilslutning til at tage det skridt, der hedder at få de her ting nærmere belyst.

Vi sidder i et udvalg, der hedder Demokrati og Service, som jeg godt lige vil bringe ind i debatten her, og vi sidder og vi sidder, og vi træder, og det står i stampe, der sker ingenting i det udvalg. Jeg synes faktisk, de problemstillinger, som ligger i det udvalg, hænger nøje sammen med, hvordan vi i øvrigt skærer kagen til på forvaltningsniveauet.

En af de ting, der er kendetegnende for nærdemokratiproblematikken, det er, at der ikke er en særlig god kommunikation fra det decentrale niveau her indtil Borgerrepræsentationen. Det system herinde er ikke gearret til at tænke i bydele, det er gearret til at tænke i fagforvaltninger.

En af de ting, der i hvert fald er problemet omkring nærdemokratiet, det er, at når vi træffer nogle beslutninger herinde, og det vil vi under alle omstændigheder, uanset om der lægges beslutninger ud, så vil der også herinde blive truffet beslutninger, som er bydelsrelevante, der er vi som BR-medlemmer faktisk ikke særlig godt klædt på altid til at have et blik fokuseret på den enkelte bydel og se de forskellige ting i en sammenhæng.

Vi ser på en bydel med U & U-briller, vi ser på en bydel med familie- og arbejdsmarkedsbriller, men vi ser sjældent på en bydel med alle de briller, som vi har svarende til de forvaltninger.

Derfor er det også interessant og relevant at rejse spørgsmålet om, hvordan vi bedre kan sikre den enkelte bydels problematik belyst på forvaltningsniveau. Det er også et aspekt, som vi har bedt om at få med i dette analysearbejde.

Så derfor holder vi fast i at sige ja til, at der bliver gennemført nogle analyser. Vi er helt opmærksomme på, at der er en kommende strukturreform. Vi kender ikke på nuværende tidspunkt fuldstændig indholdet i alle tingene, og det vil vi undervejs, samtidig med at analysearbejdet bliver gennemført, blive mere og mere klar på. Derfor synes jeg ikke, at vi har nogen betænkeligheder ved at tage det skridt, der hedder at blive klogere, få gennemført de analyser. Men jeg vil også godt sige, at vi ikke kan gennemføre en strukturændring, uden at det har et bredt flertal i denne forsamling.

Mona Heiberg (A): Det er vedrørende det af SF foreslåede ændringsforslag. Der vil jeg sige, til dels men måske med en lille ændring, hr. Sven Milthers, således at der kommer til at stå:

”At en ny styrelsesvedtægt eventuelt først vedtages i maj-juni 2006 med henblik på, at implementeringen gennemføres pr. 1. januar 2006 eller pr. 1. januar 2007, hvor Københavns Kommune overdrager en række opgaver til staten” osv.

Dette vil jeg sige, at så kan man også nå analyser osv. osv.

Med den lille ændring vil vi gerne tilkendegive, at Socialdemokraterne godt kan stemme for denne ændring af ændringsforslaget, hvis det skal være.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til 2. runde.

Sven Milthers (F): Jeg vil godt lige først sige, når Karen Hækkerup står op her og siger, der skal være god tid til debat, så derfor skal vi sørge for at få det vedtaget allerede primo 2005, at det oplever jeg ikke som at give god tid til demokratisk debat om det her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Det oplever jeg tværtimod som et forsøg på at fremskynde det og noget nær undertrykke debatten.

Så derfor vil jeg gerne kvittere for Mona Heibergs ønske om at finde en formulering, der kan bringe igennem. Men jeg skal blankt erkende, at vi kan ikke – jeg vil godt understrege: kan ikke – være med til at vedtage noget pr. 1. januar 2006, det hænger ikke sammen. Jeg skal gerne understrege hvorfor.

Sagen er, at vi ved faktisk først lige før sommerferien 2005, hvordan den endelige fordeling bliver, og vi ved, der er stor diskussion om opgavefordelingen på socialområdet. Det er kendt, at der er en række diskussioner om, hvilke opgaver der skal ligge hvor i kommuner, i regioner, og hvor der kan være det helt specielle aspekt omkring Københavns Kommune, som er holdt ude af regionen lige nøjagtigt her, hvad der måske heller ikke er hensigtsmæssigt, når vi kommer ind i den nærmere diskussion. Derfor er der faktisk god grund til at vente.

Vi ved også, at der fra en stort set samlet opposition i Folketinget er stillet en række ønsker til justeringer af det her, og vi ved, at der kan komme et folketingsvalg på et eller andet tidspunkt.

Så der er mange usikkerhedsmomenter i det her, som gør, at vi ikke vurderer, at det er realistisk at søge en afklaring på det tidspunkt, som er skitseret i bilag 1. Det er den, som Mona Heiberg ligesom nu prøver at fastholde, den kan også bruges, men det tror vi altså ikke på.

Men jeg vil godt have lov til at tænke mig om en ekstra gang. Jeg vil ikke på forhånd sige nej, hvis det ændringsforslag, I har stillet, er vedtaget, at vi så stemmer imod det hele til sidst, det vil jeg godt understrege. Men jeg mener faktisk ikke, fru Mona Heibergs forslag hænger sammen. Så jeg synes, det er bedre, når Socialdemokratiet også nu lægger op til, at man gerne vil deltage i en lang dialog eller en ordentlig debatfase, at vi tager den gode tid.

Så må jeg sige, at fra SF's side har vi ikke sådan sagt nej til at få lavet disse analyser, så derfor, når der i stemmeoversigten står, at det er et ændringsforslag fra F og Ø, så er det altså ikke korrekt. Ø har ét ændringsforslag, som drejer sig om de første 2 ”at'er”. Vi har et andet, som drejer sig om tilføjelse af et ekstra ”at”, og det vil jeg gerne have understreget. Det er så et underændringsforslag til vores, har jeg forstået på det.

Men altså vi ønsker, at der bliver tid til debatten, vi ønsker, at den for alvor foregår, når vi kender rammerne, og det er det, der er det afgørende for os. Derfor står vi fast på det ændringsforslag, vi har stillet.

Mikkel Warming (Ø): Altså debatten her og det tiltagende kaos derovre og febrilskheden viser jo tydeligt, at det her har ikke været diskuteret ordentligt for ikke at sige ikke overhovedet, før den kommer her, i høj grad fordi nogle valgte at kortslutte processen med at lave en vedtagelse gennem budgetforliget.

Det er der, hvor i hvert fald nogle af os ville gerne diskutere noget indhold. Det er ikke muligt reelt, når der ligger en vedtagelse. Så kan man gøre det, vi så har valgt at gøre, nemlig brokke os. Nogle ville mene, det var vi bedst til alligevel.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Men alligevel, hvis man ønsker bredde i det her, og det hører jeg Karen Hækkerup stå og sige, det hører jeg Mogens Lønborg stå og sige, hvorfor insisterer I så på at stemme det igennem nu om nødvendigt med et meget smalt flertal? Jeg forstår ikke logikken.

Hvorfor insisterer I på, som Sven Milthers ganske rigtigt påpeger, en meget stram tidsplan, hvor det hele skal bankes igennem i denne valgperiode? Det giver ikke mening andet end, at nogle af de partier, der er i det her smalle flertal, eller hvad man nu vil kalde det, ikke har opgivet drømmen om, som et flertal i Borgerrepræsentationen godt nok sagde nej til, at der skal ændres styreform for alvor pr. 1. januar 2006.

Der vil nogle måske sige, at jeg har set spøgelse, men med den måde, man lægger det op på, den manglende dialog, det manglende ønske om at få ordentlig tid til debatter, der kører fra flertallets side i denne sal, så mener jeg ikke, det er spøgelse, jeg er ved at se, så er det i høj grad noget, der er virkelighed.

Jeg ville meget gerne have diskuteret mere indhold også i Økonomiudvalget, diskutere jamen de styringsmæssige ting, man snakker om, er det hele MUUSMANN-rapporten, i hvor høj grad er det alle de her noget flyvske tanker, der virkelig vil ændre på den måde, der styres her i København på, eller hvad er det egentlig, man lægger op til? Men det er jo meget svært at vide, når debatten er kortsluttet.

Vi vil holde fast i vores ændringsforslag, vi vil stemme for SF's, og jeg har meget svært ved at se, at man kan stemme for Socialdemokratiets og stadig mene, at tingene hænger sammen. Enten går man efter noget, der kører til 1. januar 2006, eller også går man efter noget 1. januar 2007. Det der med eventuelt er altså rigtigt pløre.

Ole Hentzen (C): Jeg hører sådan set to bagvedliggende motiver i de her indsigelser, der er fra SF og Enhedslisten. Det ene tror jeg er sådan en angst for, om der er nogle, der er ved at kuppe et eller andet igennem, og det andet det er sådan et eller andet håb om, at det kunne godt være, Vorherre kom og udskrev folketingsvalg i morgen, og så kom der et andet flertal, der kunne ændre hele strukturreformen.

Til det sidste vil jeg sige: Glem det, det er ikke et motiv, der ligesom er legitimt i denne sammenhæng. Der er en lovgivning, vi må forholde os til, og som vi også forholder os til, og den skal implementeres, og det sker også i denne forsamling.

Så er det frygten, som jeg ligesom kalder SF'ernes mest. Lad os nu holde det gamle ved det gamle, og så må vi engang i 2006 snakke om, hvad der sker i 2007. Det er ligesom deres filosofi i det her. Der tror jeg, at man bliver nødsaget til at tænke anderledes og sige, jamen har vi ikke pligt til at tænke nu, har vi ikke pligt til at tænke på de opgaver, der pr. 1. januar 2007 ligger andre steder? Det være sig staten, et eller andet trafikorgan, eller hvem pokker det nu er, det har man vel pligt til. Man kan ikke ligesom slå hjernen fra og sige, vi tænker kun på de opgaver, som vi kender til og ved, vi skal have fra januar 2006.

Jeg mener godt, denne forsamling er kapabel til med det analysearbejde, der er sat i gang, at lave det kvalificerede arbejde og sige, hvad er det for opgaver, vi sådan set kan se i en struktur fra 1. januar 2006 ved den nye valgperiodes opstart. Og hvad er det for hængepartier, vi ved, altså med hængepartier mener jeg arbejdsopgaver, vi ved, vi skal varetage for nogle i 2006. Vi skal varetage dem, men vi ved også, vi skal af med dem.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. oktober 2004

Hvad skulle der være til hinder for, at når denne forsamling ved, hvad det er, man skal bestride af opgaver for andre i 2006, at man samtidig beslutter, hvem der skal bestri- de dem i 2006, inden man afleverer dem? Over for de medarbejdere, som ligesom måske skal følge med opgaverne til de respektive institutioner, statslige, kommunale, amtslige eller regionsmæssige, så må det da være rigtigst at tænke langt allerede nu, altså vise an- svarlighed. Ansvarlighed må da komme ved, at det er os, som har opgaverne, og ved, hvad det er, vi sådan set skal aflevere, fordi vi bestrider dem jo i dag, at vi så også kan af- levere dem på den rigtige måde gennem at bestride det i 2006.

Det ændringsforslag, der er fremsat, giver jo netop denne baggrund. Det siger til denne forsamling, at det da godt kan være, man skal ændre noget i styrelsesvedtægten i 2006, fordi opgaverne forsvinder helt fra 1. januar 2007, men derfor behøver man sande- lig ikke lave styrelsen i København om først fra januar 2007.

Jeg synes, man forveksler styrelsen med de opgaver, som skal afleveres. Det kan der være mange motiver til, og da jeg træder ud af forsamlingen på det tidspunkt, så kan jeg vel godt sige højt her, at antallet af borgmesterposter ikke mindst er vel et emne, som bli- ver debatteret i disse sammenhænge. Det er der stor naturlighed i, men så synes jeg, man skal sige det helt åbent, vi vil ikke have ændret på denne forfatning, for vi vil have lov til fra 1. januar 2006 også at vælge en overborgmester og 6 andre borgmestere. Der siger jeg bare, det er heller ikke til hinder for det her.

Det vil måske udstilles lidt rigeligt for borgerne pr. 1. januar 2007, at man render rundt med 7 borgmestere, uden at opgaverne svarer dertil. Men det er jo det ansvar, man som forsamling her må tage på sig, at hvis man vil have sine 7 borgmestere og ikke har nogen opgaver til dem, ja så må man også stå til ansvar for det.

Borgmester Søren Pind: Hvem er jeg at skulle gå i rette med min gode, gamle kon- servative ven Ole Hentzen. Når jeg alligevel vil vælge at gøre det, er det fordi jeg tror egentlig, der er nogle punkter, som Ole Hentzen og jeg ville være enige om, når det kom til stykket.

Se, når f.eks. Ole Hentzen siger "vi" om denne kommune, om denne proces, så er jeg nødt til at sige, at der jo er en årsag til, at denne debat i aften foregår på et så kaotisk plan, som den foregår. Der har ikke været særlig meget "vi". De drøftelser, der har været i Økonomiudvalget, har ikke båret præg af et særligt politisk ønske om at præge den ret- ning, tingene skulle gå i. Tværtimod har der efter min bedste opfattelse været tale om en bureaukratisk styret proces.

Der er jeg nødt til at sige, at det er et af de få eksempler, jeg har oplevet i min tid i Københavns Kommune, hvor selv Jens Kramer Mikkelsens interesser egentlig ikke har spillet en større rolle. Det er, som om det er en proces, der driver sig selv.

Jeg må spørge Ole Hentzen, om det virkelig er det, han synes, han skal efterlade Kø- benhavns Kommune i, en embedsmandsdrevet proces, hvor de politiske partier ikke har fået lejlighed til at styre og tilkendegive og tilrettelægge en proces i den retning, man øn- sker om noget så vigtigt som, hvorledes forvaltningerne skal arbejde, og det kan man lige så godt sige, som det er, en kommende styrelsesreform.

Jeg har i Økonomiudvalget foreslået, at der nedsættes et forfatningsudvalg bestående af alle Borgerrepræsentationens partier, som varetager overgangsfasen og implementerer

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. oktober 2004**

kommunalreformen og samtidig i midten af den næste valgperiode præsenterer en reform af den københavnske styrelseslovgivning. Hvorfor blev det stemt ned, hvorfor mon? Fordi der er andre ting, der ligger bag.

Jeg tror, alle kan huske den meget besværlige proces, der var op til den sidste styrelseslovsreform, men der var én ting, som jeg syntes var god ved den proces. Det var, at det var et forfatningsudvalg med de gamle politikere, repræsentanter for partierne, som stod i spidsen for den proces. Det er ikke tilfældet nu.

Jeg ved ikke, om det er, fordi denne kommune er ledelsesløs. Jeg ved ikke, om det er, fordi der er nogle andre interesser bag denne sag, for jeg må indrømme, jeg kan ikke gennemskue det. Men det er for mig pinedød utrolig vanskeligt at forstå og se, hvorfor et meget snævert politisk flertal ønsker at køre en proces, som overhovedet ikke er styret politisk, men styret af konsulenter og bureaukrater, og det er ikke sagt med manglende respekt for embedsmandsstanden, det er bare sagt i ordet bureaukraters klassiske forstand. Jeg forstår det simpelt hen ikke.

Det her burde være et bredt samarbejde blandt folkevalgte politikere i denne kommune, som vil byens ve og vel det godt. Det burde være en politisk styret proces, som fra det yderste venstre til det yderste højre forenes om at gøre denne by til et bedre sted at være, og det bliver det ikke nu.

Derfor må jeg bede om, at den politiske proces kommer op på dagsordenen igen, og man ikke overlader det til konsulenter og alle mulige andre. For det er et politisk spørgsmål, og jeg tror faktisk godt, at vi kunne blive enige, hvis tiden var til det, hvis man turde tage drøftelsen ordentligt i udvalget, hvis vi turde bede de bedste af os, som vi ved er her, om at være med i den proces og alle andre til.

(Kort bemærkning).

Karin Storgaard (O): Det er søreme ikke så ligetil. Dansk Folkeparti vil da også gerne have et bredt samarbejde, men jeg tror ikke, vi får det i dag, fordi jeg tror alligevel, der er nogle ting, der skal oplyses noget bedre, og derfor vil vi foreslå sagen henvist til Økonomiudvalget, når behandlingen af sagen er afsluttet, således at vi kan diskutere nærmere der.

Vi ved godt, at den er blevet sendt i Borgerrepræsentationen fra udvalget. Nu ligger der altså lidt mere i den, der ligger to forslag, som jeg synes kræver, at vi får mere tid til at diskutere det. Så derfor foreslår vi den henvist.

Mogens Lønborg (C): Der er undervejs i aftenens debat opstået mange nye spørgsmål, og derfor vil vi godt, nu hvor det er blevet foreslået at sende sagen tilbage til Økonomiudvalget, være med på den.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til 3. runde.

Sven Milthers (F): Så skal jeg blot i stedet for at prøve at svare på Ole Hentzens indlæg fra før sige, at så vil vi fra SF's side tilslutte os, at den sendes tilbage til Økonomiudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 7. oktober 2004**

Mona Heiberg (A): Hvis det så skal være sådan, at vi tager en tur mere, der er stor usikkerhed om det her, så lad os bare tage en omgang mere i Økonomiudvalget, det er fint nok. Det kan vi godt tilslutte os. Vi ønsker ikke nogen afstemning vedrørende det.

Enhedslisten genfremsatte følgende ændringsforslag fra behandlingen i Økonomiudvalget:

"At 1. dot i 1. at udgår, samt at 2. at ligeledes udgår."

Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten stillede følgende ændringsforslag:

"Der indføres et nyt at:

At en ny styrelsesvedtægt først vedtages i maj/juni 2006 med henblik på at implementeringen gennemføres 1.1.2007 hvor Københavns Kommune overdrager en række opgaver til staten, regionsrådet og en række selvejende institutioner, således som det fremgår af regeringens aftale med Dansk Folkeparti om strukturreformen. Den i bilag 1 skitserede tidsplan ændres i overensstemmelse hermed."

Socialdemokraterne stillede følgende underændringsforslag til ændringsforslaget fra Socialistisk Folkeparti:

"Der indføres et nyt at:

At en ny styrelsesvedtægt eventuelt først vedtages i maj/juni 2006 med henblik på at implementeringen gennemføres pr. 1.1.2006 eller 1.1.2007 hvor Københavns Kommune overdrager en række opgaver til staten, regionsrådet og en række selvejende institutioner, således som det fremgår af regeringens aftale med Dansk Folkeparti om strukturreformen. Den i bilag 1 skitserede tidsplan ændres i overensstemmelse hermed."

Efter forslag fra Dansk Folkeparti blev sagen tilbagevist til Økonomiudvalget inkl. de stillede ændringsforslag.

Mødet sluttede kl. 20.50